

ช่วง
เวลา
ดีๆ
ที่มี
แต่รัก

2

เยว่เซี่ยเต๋ยอึ้ง 月下蝶影 ชียน
Hanza แปล
Leila วาด

๑๕๗

ช่วงเวลาดีๆ ที่มีแต่รัก

造作时光

เล่ม 2

เยว่เซี่ยเตี้ยอิง

月下蝶影

เขียน

Hanza

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

“หลิวหลี่” เว่ยหมิงเยว่จ้องหน้าบุตรครูหนึ่ง
“ต่อไปหากเจ้ายังอ่านนิยายไร้สาระพวกนั้นอีก
แม่จะให้เจ้าตัดหนังสือหนึ่งร้อยจบ”

ฮวาลิวหลี่ “...”

พวกนางกำลังคุยกันถึงโศกนาฏกรรมแห่งรักของรัชทายาทไมไ่หรือ
ไฉนจึงวกมากล่าวถึงเรื่องที่นางอ่านนิยาย ซึ่งเป็นเรื่องเล็กน้อย
ไม่ควรค่าแก่การใส่ใจเสียได้

— เยว่เซี่ยเตี้ยอิง

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

ช่วงเวลาดีๆ ที่มีแต่รัก เล่ม 2

造作时光

อรุณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านอรุณ

Published originally under the title of <造作时光> (Zao Zuo Shi Guang) Vol.02
Copyright © 月下蝶影 (Yue Xia Die Ying)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2022 Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.
Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5265-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ โอทะพันธ์ ปัญจุไรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการบริหาร ใจรัตน์ สมบัติพิบูลย์ • บรรณาธิการ จรส ภายโรจน์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธ์
คอมพิวเตอร์ จิรณีย์ คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร สอนนา ภัคทวีลีย
ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

ติดตามเรื่องราวรักโรแมนติกที่แฝงไปด้วยอารมณ์ขัน ช่วงเวลาดีๆ
ที่มีแต่รัก เล่ม 2 กันต่อนะคะ

คติมาตกรรมหลายคติที่เกิดขึ้นล้วนพัวพันกับคนสกุลฮวา คาลด้าหลี่
จะเซคดีได้หรือไม่ อย่างไร มาลุ้นกันต่อนะคะ

หวังว่านักอ่านทุกท่านที่ชื่นชอบผลงานของเยว่เซี่ยเต๋ยอิงจะถูกใจ
นิยายรักอารมณ์ดีเรื่องนี้

๑๕๘

เช่อกข่วนทึงประสานสาขตากับดวงตางดงาม
ของชาวหลิวหลี่แล้วใจลอบ
“องค์หญิงพุดทูก”
รัชทายาทนี้วหน้า
องค์ชายสามแคว้นใต้แม่น้่อย่างไรกันนะ
เอาแต่จ้ององค์หญิงของเขาอยู่ได้

มือปราบ มีหรือจะกล้ารับตัวเงินปึกนี้ ตอนที่เห็นผู้ดูแลคลังเงินออกมา แผ่นหลังของเขาก็หลังเหงื่อเย็นแล้ว หากหัวหน้าเห็นเข้าแล้วเข้าใจผิดว่าเขารับสินบน ต่อไปเขายังจะทำงานในที่ว่าการได้อย่างไร

เมื่อเห็นว่าผู้ดูแลไม่ยึดเงินใส่มือตน แต่มองไปทางหน้าประตูมือปราบก็โล่งอก เขาหันกลับไปมองแวบหนึ่ง คนผู้นี้มาพร้อมกับขุนนางศาลต่ำหลิ ไม่รู้ว่ามีฐานะใดกันแน่ ได้เท่าเผยแพร่ของศาลต่ำหลิถึงเกรงใจอย่างยิ่ง อาจเป็นขุนชายสกุลใดที่ตามมาดูเหตุการณ์ด้วยก็เป็นได้

ผู้ชายที่มีเงินมีอำนาจในเมืองหลวงแห่งนี้มีงานอดิเรกประหลาดนัก บางคนชอบปลอมตัวเป็นขอทาน ชอบวิ่งไปเป็นคนเล่นิทานในโรงน้ำชา ยังมีคนที่ชอบบำเพ็ญเพียรในอารามแต่ไม่ยอมออกมาก็มี ประเภทที่มีเงินแล้วชอบแสวงหาความสนุกด้วยการตามมาดูเหตุการณ์เช่นนี้นับเป็นประเภทที่ค่อนข้างปกติ

การตรวจสอบครานี้เข้มงวดมาก ถึงขนาดรองหัวหน้าศาลต่ำหลิออกโรงเอง เห็นได้ว่าสองเต้าให้ความสำคัญกับภาพลักษณ์ของเมืองหลวงเป็นอย่างยิ่ง

จะโทษก็ต้องโทษโรงมหรสพแห่งนี้ที่โชคไม่ดี มีรองหัวหน้าศาลต่ำหลินำการตรวจสอบด้วยตนเอง จึงต้องเข้มงวดกวัดขันกว่ากลุ่มคนกลุ่มอื่น

“รายงานขอรับ รายชื่อกับจำนวนคนที่มีอยู่จริงนั้นไม่ตรงกัน”

“รายงานขอรับ ทะเบียนราษฎรของนางรำสองคน ผู้ดูแลหนึ่งคน นักดนตรีสองคนมีปัญหา”

“ได้เท่า ร้านนี้มียาต้องห้ามซ่อนอยู่ขอรับ”

“รายรับกับรายจ่ายไม่ลงรายละเอียดไว้ให้ชัดเจน น่าสงสัยว่าจะหลบหนีการจ่ายอากร”

แค่ครึ่งชั่วโมงเท่านั้น ตรวจสอบพบว่าสวนจีนหลังมีปัญหามีน้อย เรื่องบางเรื่องถ้ามิได้ตรวจสอบอย่างละเอียดย่อมมองไม่เห็นพิรุณ แต่วันนี้ขุนนางศาลตำหลิที่ชำนาญการสืบคดีออกโรงเอง แค่กวาดตามองก็รู้ว่า มีผู้ใดบ้างที่ผิดปกติ

คนที่สามารถเข้าทำงานในศาลตำหลิได้นั้นต้องมีความชำนาญเฉพาะด้าน ให้พวกเขามาตรวจสอบโรงมหรสพประเภทนี้ถือเป็นการลดตัวลงมาทำงาน

เผยจี้ไหวนั่งเก้าอี้แสวงไม่เห็นว่ามีผู้ติดตามของรัชทายาทเซ็ดมานั่งไปมาถึงสามรอบ กว่าจะเชิญรัชทายาทนั่งลง “คุณชาย โรงมหรสพแห่งนี้มีปัญหาค่อนข้างมาก เกรงว่าพวกเราคงใช้เวลาอีกนาน หากท่านมีงานยุ่งอยู่ที่นี่ต่อไปจะมีเป็นการเสียเวลาของท่านหรือ”

“ข้าเพียงตามมาดูเท่านั้น ได้เท่าเผยทำงานต่อเถิด ไม่ต้องเป็นห่วงข้า” รัชทายาทพูดยิ้มๆ ดูแล้วเหมือนคนพูดง่าย แต่เผยจี้ไหวรู้ว่านี่มิใช่คนที่พวกเขาจะเกลี้ยกล่อมให้คล้อยตามได้

ในเมื่อรัชทายาทไม่ยอมจากไป เขาก็ไม่ฝืนใจ รับฟังรายงานต่อ

“ได้เท่า คนในร้านส่วนใหญ่มาถึงแล้ว ยังมีนักพินและนางรำที่พักอยู่ข้างนอกไม่กี่คนที่ยังมาไม่ถึงขอรับ”

“นักพินก็อยู่ข้างนอกหรือ” เผยจี้ไหวเลิกคิ้ว

“เรียนได้เท่า นักพินพำนักอยู่ในนี้ขอรับ”

“แล้วไหนเขาถึงไม่ลงมา” เผยจี้ไหววางถ้วยชาลงบนโต๊ะแรงๆ “ศาลตำหลิมาสืบคดี ผู้ใดไม่ให้ความร่วมมือเท่ากับกระทำความผิด จำต้องพาตัวกลับไปไต่สวนที่ศาลตำหลิเสียแล้ว”

นักดนตรีและนางรำที่ถูกมือปราบพาตัวออกมา ยืนบ่นกันไม่หยุด ทว่าพอได้ยินเช่นนั้นก็มีกล้าเอ่ยคำ คนเหล่านี้มีความสามารถในการดูสีหน้า

ผู้อื่น เห็นได้เท่าผู้ขึ้นบันดาลโทะสะ ไม่ว่าใครก็มีกล้ำหาเรื่องใส่ตัว

นางรำและนักดนตรีทั้งหมดยืนเบียดกันอยู่บนเวที แต่ละคนหน้าม้อยคอตก กลัวว่าตนจะกลายเป็นไก่ที่ถูกเชือดให้ลึงดู

“ขออภัยที่ข้าน้อยตื่นสาย ทำให้ได้เท่าทุกท่านต้องรอนานแล้ว” ทางเดินขึ้นบนมีชายหนุ่มเยื้องกรายมาช้าๆ เขาสวมเสื้อตัวยาวสีขาว หลวมโพรอก เรือนผมปล่อยสยายกลางหลัง ยืนอมยิ้มมองคนที่อยู่ชั้นล่าง “ไม่ทราบว่าได้เท่ามีเรื่องใดถึงต้องการให้ข้าน้อยออกมาพบหรือขอรับ”

“ความปลอดภัยของเมืองหลวงนั้นเกี่ยวข้องกับชาวเมืองทุกคน ที่เข้ามาที่นี่ก็เพื่อความปลอดภัยของชาวบ้านทุกคน มิได้ตั้งใจจะทำให้ใครลำบากใจ” เผยจี้ไหวมองผู้มาใหม่ เมื่อเห็นคนผู้นี้ปล่อยผมยาวสยาย ด้านหลังยังมีเด็กเก็บใช้รูปร่างเล็กบางคนหนึ่ง ก็นิ่งหน้า

เมื่อเห็นเผยจี้ไหวนิ่งหน้ามองตนที่ปล่อยผมสยายแล้ว อวินหานก็ยิ้ม “ขออภัย ข้าน้อยมาอย่างรีบร้อนจึงไม่ทันแต่งกายให้เรียบร้อย เสียมารยาทแล้วขอรับ”

ผู้ดูแลเห็นต้นเงินต้นทองมาแล้วก็รีบส่งสายตาให้เขา คนที่นั่งอยู่ในที่นี้แต่ละคนมีฐานะไม่ธรรมดา จะพูดจาท้องระมัดระวัง อย่าได้หาเรื่องใส่ตัว

อวินหานมิได้สนใจสายตาที่ผู้ดูแลส่งมา เขากวาดตามองผู้คนในห้องโถง สุดท้ายแล้วหยุดอยู่ที่บุรุษหนุ่มในเครื่องแต่งกายหรูหรา สวมรัดเกล้าหยก อีกฝ่ายกลับมองไม่เห็นสายตาของเขา ไม่แยงหน้าขึ้นแม้แต่หน่อย

“เชิญทั้งสองคนนำทะเบียนราษฎรออกมา พวกเราต้องการตรวจสอบอย่างละเอียด”

เด็กเก็บใช้มองอวินหานผาดหนึ่ง อวินหานพยักหน้าให้ เด็กเก็บใช้จึงหยิบทะเบียนราษฎรในอกเสื้อออกมาสองชุด จากนั้นเดินลงมาชั้นล่างอย่างรวดเร็ว แล้วนำทะเบียนราษฎรมอบให้เจ้าหน้าที่ศาลตำหลี่

เจ้าหน้าที่รับทะเบียนราษฎรมา ยังไม่ทันเปิดดูก็ถามว่า “เถ้าแก่เนี้ย เหตุใดร้านของเจ้าถึงให้แม่นางน้อยแต่งกายเป็นเด็กเก็บใช้ชาย”

“แม่นางน้อยอันใด” ผู้ดูแลตะลึงงัน เห็นได้เท่าคนนี่จึงเด็กเก็บใช้ เขม็งก็เข้าใจทันใด เพราะอวินหานทำราวกับนางเป็นธาดูอากาศ นางจึง

ไม่พอใจเขาเป็นทุนเดิม หันกลับไปต่อว่าคนที่ยืนอยู่บนระเบียงชั้นบน “อวันหนาน ข้าให้เจ้าอยู่ในร้านก็เพื่อเอาใจแขกให้สุขสำราญ มิได้ให้เจ้าเลี้ยงเด็กสาวไว้ข้างกายเพื่อแสวงหาความสำราญ”

เด็กรับใช้มีสีหน้าแปลกใจยิ่งยวด คิดไม่ถึงว่าเจ้าหน้าที่ศาลตำหฺลี่จะพูดเช่นนี้ “ใต้เท้า ข้าน้อยเป็นชาย เพียงแต่มีรูปร่างคล้ายสตรีเท่านั้น”

เจ้าหน้าที่ศาลตำหฺลี่ไม่สนใจนาง เปิดทะเบียนราษฎรดูครู่หนึ่งก่อน ยกมือให้คนจับตัวเด็กรับใช้เอาไว้ “จะเป็นชายหรือหญิงแถมมองแวบเดียว ข้าก็รู้แล้ว ไม่จำเป็นต้องแก้ตัว เจ้าเป็นสตรี แต่กลับใช้ทะเบียนราษฎรของผู้ชาย จับตัวไว้ก่อนแล้วค่อยว่ากัน”

ทำงานที่ศาลตำหฺลี่มานานปี หากยังแยกชายหญิงไม่ออก แล้วเขาจะยังมีหน้าที่ศาลตำหฺลี่อีกหรือ

“อันใดนะ เจ้าเป็นสตรีหรือ” อวันหนานคล้ายกับไม่รู้มาก่อนว่าเด็กรับใช้ข้างกายเป็นสตรี เขามองนางอย่างหลากหลาย ในดวงตาเจือแววมโนห์ที่ถูกลอกหลวง

“คุณชาย บ่าวมีใจให้คุณชาย จึงคิดจะใกล้ชิดกับคุณชายด้วยฐานะของเด็กรับใช้ ขอคุณชายยกโทษให้บ่าวด้วย” เด็กรับใช้เดินขลุกลั่นพยายามให้หลุดจากการจับกุมของมือปราบ หมายถึงคุกเข้าขอให้อวันหนานอภัยให้ ทว่าวันนี้มือปราบทำงานอย่างเต็มที่ ดึงเด็กรับใช้เอาไว้จนมิอาจขยับเขยื้อนไปที่ใดได้

“ใต้เท้า นี่เป็นทะเบียนราษฎรปลอมขอรับ” เจ้าหน้าที่ส่งทะเบียนราษฎรมาตรงหน้าเผยจี้ไหว

“เป็นทะเบียนราษฎรที่ออกโดยที่ว่าการเมืองหย่งโจว” เผยจี้ไหวมองทะเบียนราษฎรปลอมผาดหนึ่ง “นานมากแล้ว ข้าเคยเล่าเรียนวิชาที่หย่งโจว หลายปีมานี้ยังคิดถึงหย่งโจวไม่รู้คลาย ขอเชิญคุณหนูเล่าสภาพของหย่งโจวให้ข้าฟังสักหน่อยเถิด”

เด็กรับใช้กล่าวถึงสถานที่ในหย่งโจวตติๆ ชัดๆ หลายหน เผยจี้ไหวเคาะหน้าโต๊ะเบาๆ เอ่ยเสียงเรียบ “พาตัวกลับไปศาลตำหฺลี่”

รองจนกระทั่งเด็กรับใช้ถูกลากตัวออกไปแล้ว เผยจี้ไหวก็นึกหน้ามองนักพิณที่ยืนอยู่ชั้นบน สีหน้าเรียบเฉย เอ่ยว่า “พาตัวนักพิณท่านนี้

กลับไปด้วย”

“ได้เท่า ทะเบียนราษฎรของข้าน้อยก็มีปัญหาหรือขอรับ” อวินหาน เดินลงมาช้าๆ คำนับเผยจี้ไหวอย่างนอบน้อม “ได้เท่า ข้าน้อยเป็นผู้เสียหายนะขอรับ”

แม้ผู้ดูแลสวนเงินหลังจะไม่พอใจอวินหาน แต่ก็ไม่ได้คิดจะให้ต้นเงิน ต้นทองต้นนี้เกิดเรื่อง จึงรีบเอ่ยว่า “ขอได้เท่าโปรดพิจารณา เด็กรับใช้คนนั้น ทำงานที่ร้านเราสองสามปี ส่วนอวินหานเพิ่งมาอยู่ที่นี่เมื่อสามเดือนก่อน พวกเขาไม่ใช่พวกเดียวกันแน่เจ้าคะ”

“เฮอะ” คุณชายรูปงามสวมเสื้อผ้าหุหุราที่ไม่ส่งเสียงตั้งแต่ต้น ชายตามองนักพิณผาดหนึ่ง ก่อนพูดอย่างไม่พอใจว่า “มีปัญหาหรือไม่ คนของศาลต้าหลี่จะต้องให้ความยุติธรรมกับเขาแน่ ถ้าเรื่องใดๆ ล้วนเป็นไปตามที่พวกเจ้าบอก แล้วยังจะมีศาลไฉน”

“ท่านผู้สูงศักดิ์ แม้พูดเช่นนั้น แต่พวกเราเปิดร้านทำการค้า หากไม่มีคนเรียกแขก ยังจะเปิดต่อไปได้อย่างไรเจ้าคะ” ผู้ดูแลรีบยิ้มประจบ “ท่านผู้สูงศักดิ์...”

“ยังคิดจะเปิดร้านทำการค้าอีกหรื” คุณชายชุดผ้าไหมลูกยืน “สวนเงินหลังทำผิดกฎหมายของแคว้นจิ้นเราหลายข้อ ก่อนสืบความจนกระຈ้างชัด จำเป็นต้องปิดร้าน ห้ามทำการค้า”

ผู้ดูแลตกใจ หันมองเผยจี้ไหว เห็นได้เท่าผู้นี้มีได้แย้งคำของคุณชาย ก็เกิดลังส้างหรณไม่ค่อยดีนัก รีบเอ่ยว่า “ได้เท่า เมื่อวานยังมีองค์หญิงสองคนสั่งไว้ว่าจะมาฟังอวินหานบรรเลงพิณ หากทุกท่านพาอวินหานไป ทั้งยังให้ร้านเราปิดกิจการ หากองค์หญิงทั้งสองถาม ข้าน้อยจนปัญญาจะอธิบายให้องค์หญิงทั้งสองฟังนะเจ้าคะ”

เมื่อได้ยินคำว่า “องค์หญิง” สายตาของคุณชายชุดผ้าไหมตกอยู่ที่อวินหาน แวดตาเขาเย็นชาระคนจับผิด “องค์หญิงทั้งสองที่มาเมื่อวานถูกใจเขาหรือ”

“ใช่ๆๆ เจ้าคะ” ผู้ดูแลคิดว่าคุณชายชุดผ้าไหมคนนี้มีกล้างวงเกิน องค์หญิง จึงรีบกล่าวว่า “องค์หญิงทั้งสองนั้นฟังใจอวินหานมาก ก่อนจากไปยังจ่ายเงินไว้ไม่น้อย ไม่ให้อวินหานบรรเลงเพลงให้แขกผู้อื่นฟังเจ้าคะ”

“ในเมื่อเป็นคนท้องค์หญิงทั้งสองถูกใจ...” คุณชายชุดดำใหม่หนึ่งคิดชั่วขณะ กระทั่งแววตาของผู้ดูแลฉายแววแห่งความหวัง จึงเอ่ยต่อว่า “เช่นนั้นยิ่งปล่อยให้เขาเข้าใกล้ท้องค์หญิงง่าย ๆ ไม่ได้ องค์หญิงเป็นสตรีสูงศักดิ์ หากมีคนคิดร้าย มีเจตนาแอบแฝง มิเท่ากับเป็นการทำร้ายองค์หญิงหรือ!

“ได้เท่าเคย” คุณชายชุดดำใหม่หันกลับมาพูดกับเผยจี๋เหว “พาตัวไปที่ศาลตำหลิ แล้วไต่สวนอย่างละเอียด”

“ขอรับ” เผยจี๋เหวประสานมือรับคำ

อวิ้นหานมองคุณชายชุดดำใหม่ สีหน้ายำแย่งนัก เขาคิดว่าตนเป็นชายหนุ่มรูปงามที่ไม่มีผู้ใดเทียบได้ แต่ยามนี้กลับมีคนรูปงามกว่าเขาปรากฏตัวขึ้น ทำให้พระยาของเขาลุกโชนราวกับไฟป่าที่ยากจะดับ

“ท่านเป็นใคร” อวิ้นหานจ้องคุณชายชุดดำใหม่ด้วยสายตาแข็งกร้าว อยากให้เขาหายตัวไปบัดนี้

“เจ้าเป็นตัวอันใด คู่ควรถามถึงฐานะของคุณชายข้า” ผู้ติดตามมองอวิ้นหานอย่างหยามเหยียด “ก็แค่สำนักพินด้าต้อย แคบรเรลงเพลงให้องค์หญิงฟังไม่กี่เพลง แล้วคิดเอาเองว่าจะเปลี่ยนจากโก่ป่าเป็นพญาหงส์นำหัวร่อนัก”

ได้ยินผู้ติดตามพูดจาเช่นนั้น รัชทายาทแค่เหลือบตามองเล็กน้อย มิได้ห้ามปรามแต่อย่างใด

“ข้าน้อยเกิดมาต่ำต้อย มิกล้าอาจเอื้อมเทียบเคียงกับคุณชาย เพียงแต่เห็นคุณชายงามสง่า อีกทั้งเป็นชายรูปงามจึงคิดจะคบหา...”

“เจ้าอยากคบหาก็คบหาได้หรือ” ผู้ติดตามหัวเราะเยาะ “เจ้าคู่ควรหรือเจ้าไม่คู่ควร!

“ได้ห้ล้านี้มีคนอยากคบหากับคุณชายข้านับไม่ถ้วน ส่วนเจ้าไม่มีโอกาส แม้แต่จะเข้าแถวด้วยซ้ำ” เสียงของผู้ติดตามเล็กแหลม เวลาตำทอผู้อื่นฟังแล้วบาดหูยิ่งนัก “ถ้าข้าเป็นเจ้า แล้วยืนอยู่ตรงหน้าคุณชายที่ประดุจเขียนผู้วิเศษ คงอับอายกับรูปลักษณ์ตนเองจนมิกล้าเงยหน้าด้วยซ้ำ

“คนชั้นต่ำยังกล้ามองคุณชายข้าด้วยสายตาริษยาอีก รีบไปให้ไกลอย่าให้คุณชายข้าเห็นหน้าตาอัปลักษณ์ของเจ้า เพราะเห็นแล้วจะอาเจียน”

ทุกคนในที่นั่งเียบกริบ เผยจี้ไหวมองผู้ติดตามรัชทายาทเียบๆ ได้ยินมานานแล้วว่าข้างกายรัชทายาทไม่ว่าคนเก่งด้านใดก็มีทั้งนั้น แต่คิดไม่ถึงว่าแม้แต่ผู้ติดตามที่ด่าทอเก่งก็ยังมี

หากเมืองหลวงจัดการแข่งขันด่าคน รับรองว่าผู้ติดตามของรัชทายาทคนนี้จะต้องติดสามอันดับแรกแน่

อวี่นทานแทบกระอักเลือดด้วยความโมโห เป็นแค่บ่าวรับใช้ยังกล้ากล่าวว่าเขาอัปลักษณ์

เขาหน้าตาดีตั้งแต่เล็กจนโต มีสตรีคลั่งไคล้มากมาย อย่างนี้เรียกว่าอัปลักษณ์หรือ เขาเกือบเก็บอาการไม่อยู่ ปรี่เข้าไปเถียงกับบ่าวรับใช้คนนั้น ทว่าน่าเสียดายที่ยังไม่ทันขยับตัว คนของศาลตำหนิเร็วกว่า จับเขาเอาไว้ได้ด้วยการเคลื่อนไหวเพียงไม่กี่ครั้ง

“ไฉนวันนี้ถึงเียบเหลือเกิน”

มีเสียงเด็กสาวดังมาจากนอกประตู

“โรงมหรสพมิได้เปิดยามชื่อ¹หรือ”

“คุณหนู วันนี้คุณล้ายจะผิดปกติ ไยถึงมีมือปราบเฝ้าอยู่ด้านนอก”

รัชทายาทสั่งผู้ติดตาม “ไปพาตัวคุณหนูข้างนอกเข้ามา”

“ขอรับ” ผู้ติดตามก้มหน้าเดินออกไป ไม่นานนักก็พานายบ่าวสองคนเข้ามา อวี่นทานมองผู้มาแวบหนึ่ง เป็นคุณหนูเหยาที่เมื่อวานนี้กลับไปเป็นคนแรก

คุณหนูเหยาไม่ได้มองเขา หากเดินไปหยุดเบื้องหน้ารัชทายาทอย่างว่านอนสอนง่าย นางยอภายทำความเคารพ “การจะคุณชายเจ้าคะ”

“เย็นวาน เจ้ากับหลิวหลีมาฟังคนผู้นี้บรรเลงดนตรีหรือ” รัชทายาทสีหน้าเฉยเมย ถามพลางชี้นิ้วไปทางอวี่นทาน

คุณหนูเหยาพยักหน้ารับอย่างว่าง่าย

“หลิวหลีชื่นชอบเขามากหรือ” รัชทายาทขมวดคิ้วเล็กน้อยก่อนคลายออกอย่างรวดเร็ว

“คงชื่นชอบมากกระมังเจ้าคะ” คุณหนูเหยาเห็นสีหน้าของรัชทายาท

¹ เวลา 9.00 - 11.00 นาฬิกา

ย่าแย่งทันใด จึงรีบกลับคำ “ความ...ความจริงก็ไม่ได้ขึ้นชอบมากขนาดนั้น พวกเราแค่ฟังการบรรยายพิณ ไม่ได้ทำอย่างอื่นเจ้าคะ”

เดิมนางคิดจะฉวยโอกาสที่ชาวหลิวหลีไม่อยู่ ซื่อตัวนักพิณคนนี้ เพื่อยั่วโมโหชาวหลิวหลี กลับคิดไม่ถึงว่าเพิ่งเดินเข้าประตูก็พบคนของ ศาลต้าหลี่และรัชทายาทอยู่ที่นี่ นางตกใจจนมึนล้าพูดเรื่อยเปื่อย

หรือนักพิณคนนี้ทำความผิดมหันต์

มิเช่นนั้นรัชทายาทจะมาที่นี่เพราะเหตุใด ซ้ำยังให้ผู้ติดตามบอกกล่าว นางล้วงหน้าว่าห้ามแพร่งพรายฐานะที่แท้จริงของรัชทายาทด้วย

ขณะที่นางขบคิด ก็ได้ยินเสียงสนทนาของสตรีตั้งขึ้นด้านนอก ให้ปิติยินดีโดยพลัน ชาวหลิวหลีมาหาถึงที่แล้ว นางลอบชำเลืองมอง ศาลต้าหลี่และคนของที่ว่าการ หากจะตายก็ตายด้วยกัน ล้วนมาเที่ยว โรงมหรสพด้วยกัน แล้วโฉมรัชทายาทและศาลต้าหลี่ถึงจับนางในที่เกิดเหตุ เพียงคนเดียว

...

“ข้ารู้สึกว่โรงมหรสพนี้ผิดปกติ” ชาวหลิวหลีเพิ่งก้าวเท้าเข้าสวน จินหลิงก็สังเกตเห็นบรรยากาศที่ผิดแผกไป เจ็บสวดเกินไป เจ็บจน ไม่เหมือนโรงมหรสพ แต่เหมือนร้านขายตำรา

เจียมินที่ถูกริชชาวหลิวหลีลากออกมาจากตำหนักมองไปรอบ ๆ “ผิดปกติที่ใด”

ชาวหลิวหลีชายตามองเจียมินผาดหนึ่งแล้วหมุนตัวจากไปทันควัน “องค์หญิงทั้งสองโปรดหยุดก่อน”

ชาวหลิวหลียังไม่ทันก้าวออกนอกประตูก็ได้ยินเสียงเรียก นางหันมองผู้ที่ไล่ตามมาผาดหนึ่ง รู้สึกคุ้นหน้า ดูเหมือนจะเป็นขันทีคนสนิทของรัชทายาท

“องค์หญิง รัชทายาทกับได้เฝ้าเผย รองหัวหน้าศาลต้าหลี่ กำลังสืบคดีอยู่ข้างในฮอรับ ในเมื่อองค์หญิงทั้งสองมาถึงแล้วก็เข้าไปดูเหตุการณ์ข้างในเถิด”

“รัชทายาทกับได้เฝ้าเผยสืบคดีอยู่ พวกเราเข้าไปยุ่งย้อมไม่ดี” ชาวหลิวหลีปฏิเสธอ้อมๆ “พวกเราไม่เข้าไปรบกวนดีกว่า”

“ไม่เป็นไรขอรับ รัชทายาทเองก็มาในฐานะคุณชายธรรมดาเพื่อช่วย
ได้เท่าเสียสละก็ดี องค์หญิงทั้งสองเข้าไปแล้วให้เรียกรัชทายาทว่าคุณชาย
ก็พอแล้ว” ชั้นที่ยัมพลางเชิญสตรีทั้งสองเข้าไปในห้องโถงด้านใน

อารมณ์ของสาวหลิหลิค่อนข้างซับซ้อน นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่นาง
ออกมาพบหน้าคนงาม วันรุ่งขึ้นคนของศาลตำหลิก็มาล้อมหน้าล้อมหลัง
แล้วจะให้นางปล่อยตัวปล่อยใจขึ้นชมคนงามต่อไปในภายหลังได้อย่างไร

เจียหมิ่นกัดฟันกระซิบข้างหูสาวหลิหลิ “ถ้าไม่ใช่เจ้าลากข้าออกจาก
ตำหนักแต่เข้าแบบนี้ พวกเราสองคนก็ไม่ต้องขายหน้าผู้อื่นที่นี่”

“หากไม่ใช่เพราะเย็นวานเจ้าแย่งคนกับข้า ข้าก็ไม่พาเจ้ามาด้วยหรอก”
สาวหลิหลิกระซิบตอบ “พวกเรามิสุขร่วมเสพไม่ใช่หรือ”

“หน้อย นั้มันมีทุกขร่วมรับชัดๆ” เจียหมิ่นค้อนคั่วก

“องค์หญิงทั้งสองเชิญด้านใน” ชั้นที่หันกลับมามอง เห็นองค์หญิง
เจียหมิ่นค้อนองค์หญิงฝูโซ่ว องค์หญิงฝูโซ่วก็ยังไม่มีท่าทางซึ่งโกรธ ยัง
ส่งยิ้มอ่อนโยนให้องค์หญิงเจียหมิ่น เขาเอ่ยย้ำอีกครั้ง “เชิญขอรับ”

“พี่เจียหมิ่น เชิญพี่ก่อน” สาวหลิหลิเบี่ยงกายเป็นเชิงบอกให้เจียหมิ่น
เดินนำ

“น้องหลิหลิร่างกายอ่อนแอ ข้าจะประคองเจ้าเข้าไป” เจียหมิ่น
จับต้นแขนสาวหลิหลิเอาไว้ กระซิบข้างหูนางว่า “เชิญ”

คนของศาลตำหลิและที่ว่าการเมืองหลวงเห็นสตรีขึ้นชั้นสูงแต่งกาย
เต็มยศเดินประคองกันเข้ามาก็รีบก้มหน้างูต มิกล้ามองหน้าพวกนางตรงๆ

ทั้งสองคนเพิ่งก้าวเข้าประตู พลันเห็นรัชทายาทนั่งข้างเผยจี๊ไหว
สมควรกล่าวว่าขอเพียงรัชทายาทอยู่ที่นั่น ผู้คนมักหันไปสนใจเขาเป็นคนแรก

คนที่นำมอย่อมเปล่งประกายเจิดจ้า จนคนอื่นๆ มัวหมองหม่นแสง

“คารวะคุณชายเจ้าค่ะ” สาวหลิหลิและเจียหมิ่นปล่อยมือออกจากกัน
แล้วทำความเคารพรัชทายาท

รัชทายาทชี้ไปยังที่นั่งว่างข้างกาย “นั่งลงแล้วคุยกัน”

“องค์หญิง ข้าได้ยินว่าเจ้าขึ้นชอบนักปดินคนหนึ่งของที่นี่หรือ”

สาวหลิหลิเพิ่งนั่งลงรัชทายาทก็ถามทันที

แม้ที่นี้มีองค์หญิงสองคน ทว่าในสายตาของรัชทายาทแล้ว ที่แห่งนี้

มืองค์หญิงเพียงคนเดียว

“นักพินคนใดไร้เจ้าคะ” ฮวาลิ่วหลี่เงยหน้ามองรอบๆ ก่อนสังเกตเห็นนักพินที่ถูกเจ้าหน้าที่ศาลตำหลิ้จับเอามือโพล่หลัง นางมองเขาแวบหนึ่งอย่างไม่ใส่ใจ ก่อนเบนสายตามาที่รัชทายาท “เขาทำความผิดใดหรือเจ้าคะ”

“เด็กรับใช้ของเขาเป็นสตรีที่แต่งกายเป็นชาย ทะเบียนราษฎรปลอม พวกเราสงสัยว่าเขาจะเป็นพวกเดียวกับผู้ที่ก่อคดีใหญ่หลายคดีก่อนหน้านี้” เผยจีไหว่กังวลว่าฮวาลิ่วหลี่จะตำหนิที่พวกเขาพาตัวนักพินไป จึงพูดให้เป็นเรื่องร้ายแรงกว่าที่ควรจะเป็น

“องค์หญิง ข้าน้อยมิได้เป็นพวกเดียวกับคนร้ายนั้น ของค์หญิงให้ความเป็นธรรมกับข้าน้อยด้วยขอรับ” อวิ้นหานเงยหน้า เผยให้เห็นนัยน์ตาและสันจมูก แวดตาเขากลัดกลุ้มแกมไร้นทางสู้ “ท่านผู้สูงศักดิ์ อวิ้นหานเป็นเพียงนักพินที่ไร้ที่พึ่ง ของค์หญิงโปรดให้ความเป็นธรรมด้วย”

เมื่อมีรัชทายาทผู้หล่อเหลาอยู่เบื้องหน้า มีหรือที่ฮวาลิ่วหลี่จะสนใจแผนชายงามของอวิ้นหาน นางหยิบผ้าเช็ดหน้ามาปิดปากแล้วไอเบาๆ “ได้ทำเผยเป็นขุนนางผู้ชำนาญการสืบคดีที่สุดในศาลตำหลิ้ มีเขาอยู่จะขาวหรือดำเขาย่อมสืบได้กระจ่าง เจ้าไม่ต้องกังวล”

“แม้แต่ท่านก็ไม่เชื่อข้าน้อยหรือขอรับ” อวิ้นหานก้มหน้าลงด้วยความสิ้นหวัง รวากับสูญเสียแรงทั้งหมด “ข้าน้อยยังคิดว่าองค์หญิงจะไม่เหมือน...”

รัชทายาทหันมองฮวาลิ่วหลี่ นางรีบส่ายหน้ายืนยันว่าไม่ได้ทำอันใด นักพินคนนี้แม้แต่่น้อย

“ได้ทำเผย เรื่องที่มอบให้ท่านจัดการ” รัชทายาทลุกยืนแล้วเอ่ยกับฮวาลิ่วหลี่ว่า “องค์หญิงกลับไปกับข้า”

“ได้เจ้าคะ” ฮวาลิ่วหลี่ลุกขึ้นแล้วเดินตามออกไป

เจียหมิ่น “...”

การที่นางปรากฏตัวที่นี่มีความหมายใดกันแน่ เพื่อพิสูจน์ให้เห็นถึงความลำเอียงของคนสกุลจี้ว่ามีมากมายเพียงใดอย่างนั้นหรือ ญาติผู้น้องอย่างนางมิได้อยู่ในใจของรัชทายาทแม้แต่่น้อยนิดเดียวหรือ

“องค์หญิง...” อวิ้นหานมองเจียหมิ่นด้วยสายตาเศร้าสลดราวกับนาง

เป็นความหวังสุดท้าย

ทว่าน่าเสียดายที่เจียหมิ่นผู้กำลังกันค่าความลำเอียงของคนสกุลจี้
อย่างดูเผินได้สังเกตเห็นสายตาของอวิ้นหานแม่แต่น้อย กระทั่งอวิ้นหาน
ถูกลากตัวออกไป นางค่อยลุกยืนสีหน้าเฉยชา “ไม่รบกวนพวกท่านสืบทอด
แล้ว ข้ากลับดีกว่า”

กล่าวกันว่าญาติฝ่ายมารดาห่างกันสามพันหลี่ นางเข้าใจ นางรับได้
แต่เหตุใดจนถึงต้องลำเอียง ทำได้กับสวาทลิวหลี่เช่นนี้!

พวกเขาหรือไม่ว่าภายใต้หน้ากากที่ดูอ่อนแออบบางของสวาทลิวหลี่
นั้นมึนสิ่งใดซ่อนอยู่! แต่ละคนใจบอดตาบอดกันทั้งสิ้น

“ยังดีที่นักพินคนนั้นไม่ได้ทำร้ายเจ้า” รัชทายาทเอ่ยกับสวาทลิวหลี่ที่นั่ง
อยู่บนหลังม้าที่ค่อยๆ เดิน “หากเขาถือโอกาสเข้าใกล้แล้วทำร้ายเจ้า เจ้าจะ
มีอันตรายเพียงใด”

“ขอบพระทัยรัชทายาทที่ทรงเตือนสติเพคะ ครึ่งหน้าหม่อมฉันจะ
ระวังตัว” สวาทลิวหลี่หันกลับไปมองสวนจีนหลังเว็บหนึ่ง แวดตาสดใส

“ยังจะมีครึ่งหน้าอีกหรือ” รัชทายาทขมวดคิ้ว

“หะ...เหตุใดเล่าเพคะ” สวาทลิวหลี่สังเกตว่ารัชทายาทดูคล้ายจะ
ไม่ค่อยพอใจ

“คนข้างนอกมีความเป็นมาอย่างไร่งไม่กระจ่าง ฐานะขององค์หญิง
สูงศักดิ์ จะปล่อยให้คนร้ายฉวยโอกาสไม่ได้” รัชทายาทหนึ่งไปเล็กน้อย
ก่อนเค้นเสียงลอดไธพน “หากองค์หญิงชอบฟังดนตรี ในวังหลวงมี
นักดนตรีและนางรำไม่น้อย เราพาเจ้าไปฟังได้”

“ฐานะของนักดนตรีในวังไม่เหมือนกัน แล้วหม่อมฉันจะลงมือ
ได้อย่างไร...”

“เจ้าว่าอันใดนะ” รัชทายาทหันกลับมาจ้องสวาทลิวหลี่ สีหน้า
ราบเรียบจนดูน่ากลัว

สวาทลิวหลี่มองรัชทายาทที่ดูแล้วไม่คุ้นเคยตรงหน้าด้วยความ
แปลกใจ นางร้อนตัวอย่างบอกไม่ถูก จึงเบือนหน้าไม่ยอมสบตารัชทายาท
“ร่างกายหม่อมฉันอ่อนแอ เดิมก็ไม่เหมาะกับการออกเรือน ทั้งไม่อยาก

ให้คุณชายดี ๆ สกุดอื่นต้องพลอยเดือดร้อนเพราะแต่งงานกับหม่อมฉัน มิสู้เลี้ยงนายบำเรอไว้หาความสำราญใจสักสองสามคน ชีวิตที่ไม่สมบุญนี้ของหม่อมฉันก็ผ่านไปได้พะคะ”

“องค์หญิงคิดว่าตนไม่เหมาะกับการออกเรือน หรือไม่อยากออกเรือนกับผู้อื่น” รัชทายาทซักไซ้

“ในโลกนี้มีบุรุษสักกี่คนที่ไม่อยากมีภรรยาทั้งงดงาม ในโลกนี้จะมีสตรีสักกี่คนที่ไม่อยากออกเรือนกับบุรุษที่มีใจให้” ฮวาลิหวลิลลุปตาลงเล็กน้อย เปลี่ยนมือที่จับบังเหียน “เพียงแต่ร่างกายของหม่อมฉันไม่ไหว จึงไม่อยากทำผู้อื่นต้องพลอยลำบากไปด้วยพะคะ”

“หากโลกนี้มีคนที่ไม่รังเกียจสุขภาพร่างกายขององค์หญิง องค์หญิงจะยอมออกเรือนหรือไม่”

ฮวาลิหวลิลลิหวัระขณะมองรัชทายาทอย่างไม่เข้าใจ “รัชทายาทเหตุใดจู่ ๆ จึงตรัสถามเช่นนั้นพะคะ”

หรือสตรีที่รัชทายาทชมชอบคนนั้นต้องจากไปก่อนวัยอันควรเพราะร่างกายไม่แข็งแรง ดังนั้นรัชทายาทจึงถามคำถามนี้

ครั้นทำความเข้าใจกับเรื่องนี้แล้ว ฮวาลิหวลิลลิเอ่ยว่า “รัชทายาทหากหม่อมฉันชอบใครสักคน แล้วรู้ว่าจะต้องนำความทุกข์ใจมาให้เขา หม่อมฉันยินดีให้เขาสิม ให้เขาเกลียดหม่อมฉัน แต่ไม่ยินยอมทำให้เขาต้องพลอยลำบากไปด้วย”

เสียเมื่อไร!

ถ้านางเป็นหญิงสาวร่างกายอ่อนแอคนนั้นย่อมไม่มีทางคิดมากขนาดนั้น ถึงจะอยู่ด้วยกันไม่ได้ แต่ก็ต้องทำให้เขาเข้าใจความในใจของนางอย่างน้อยก่อนที่นางจะตาย ต้องไม่มีคำว่าเสียใจ

ผู้ที่มิสนิยชอบความรุนแรงและแค้นฝังใจอย่างนาง ไม่มีคนที่ชอบนับเป็นเรื่องดี หากนางชอบใคร คนคนนั้นต้องมีชีวิตรันทตลอดกาลแน่

“เราเข้าใจแล้ว” รัชทายาทยิ้มให้ “ลิวลิลลิ หากวันใดเจ้ามีคนที่ชอบพอจะต้องบอกให้เรารู้พะคะ”

“รัชทายาทจะทรงช่วยหม่อมฉันดูแลเขาหรือพะคะ” ฮวาลิหวลิลลิถาม

รัชทายาทหวัระเบา ๆ มิได้ตอบคำ

“เรื่องประเภทนี้จะให้รัชทายาทลงมือได้อย่างไรเพคะ” ฮวาลิวหลี่คิดว่ารัชทายาทตอบรับถ้อยคำของนางจึงรีบเอ่ยห้าม “การจุดคร่าห่มชาวบ้านนั้นไม่ใช่เรื่องดี หม่อมฉันไม่เป็นไรหรอกเพคะ แต่ชื่อเสียงของพระองค์จะมัวหมองไม่ได้”

“หากทำให้หลิวหลี่ดีใจ ก็ไฉ่ว่าทำไม่ได้” รัชทายาทถอนหายใจแผ่วเบา “อย่างไรชื่อเสียงของเราก็ไม่ค่อยดีอยู่แล้ว”

“นั่นเป็นคำพูดเหลวไหลไร้สาระของผู้อื่นทั้งสิ้น” ฮวาลิวหลี่นึกถึงข่าวลือเหล่านั้นที่ทำลายชื่อเสียงของรัชทายาท แล้วรู้สึกถึงความอยุติธรรมแทน “พระองค์ทรงเป็นรัชทายาทผู้มีพระสิริโฉมงดงามและพระปรีชาสามารถเพคะ”

รัชทายาทได้ยินแล้วหันกลับมาหัวเราะเบา ๆ กับฮวาลิวหลี่

รอยยิ้มน่ามองของรัชทายาทสะกดนางไว้ ในใจนางได้แต่นึกเสียดายถ้าเขาไม่ได้เป็นรัชทายาทจะดีเพียงใดนะ

หากไม่ได้เป็นรัชทายาท ต่อให้นางต้องจ่ายเงินถึงพันตำลึงทอง นางก็ต้องชิงตัวหนุ่มรูปงามคนนั้นมาเลี้ยงดูที่เรือนชานเมืองให้จงได้ เขาจะเป็นนายบำเรอที่นางโปรดปรานที่สุด

เสียดายจริง เสียดายจริง

จากการกวาดล้างอย่างเข้มงวดกวาดล้างของศาลต้าหลี่และที่ว่าการเมืองหลวงใช้เวลาเพียงสามวันเมืองหลวงก็เกิดการเปลี่ยนแปลงใหญ่หลวง ภายในตรอกโคมแดงไม่มีบุรุษและสตรีที่สวมเสื้อผ้าน้อยชิ้นออกมายืนเรียกแขกข้างนอกร้าน โรงมหรสพก็ปรับลดราคาสุราอาหารลง แต่ถึงราคาจะถูกลงมากแล้ว แต่คนที่กล้าใช้เงินในสถานที่เหล่านั้นกลับมีจำนวนน้อยลง

คนต่างถิ่นที่เพิ่งเข้าเมืองหลวงได้แต่รำพึงรำพันว่าชาวเมืองหลวงช่างไม่เหมือนผู้ใด รู้ว่าช่วงนี้มีการสอบเข้ารับราชการ เพื่อมิให้ส่งผลกระทบต่อการแสดงความสามารถของผู้เข้าสอบ แห่ลงบันเทิงต่าง ๆ จึงสงบเสงี่ยมขึ้น แม้แต่หัวขโมยก็แทบไม่มีให้เห็น ผู้ใดที่ทำถุงเงินตกบนถนนโดยไม่ทันรู้ตัว ก็จะมีคนเก็บแล้วนำมาคืนให้เจ้าของ

มีวาณิชต่างแคว้นคนหนึ่งตั้งใจเขียนบันทึกการเดินทาง ในบันทึก

ของเขาเขียนถึงความเฟื่องฟู ความเป็นระเบียบเรียบร้อย และความดีงามของนิสัยผู้คน ไม่มีคนเก็บของที่ตกอยู่บนถนนไปเป็นของตนเอง เป็นแวนแคว้นที่ร่มเย็นยิ่ง

ฮ่องเต้ซางหลงพบว่าสองวันมานี้โอรสที่เขาเอ็นดูที่สุดดูผิดปกติ บางครั้งเขาก็นั่งพลิกฎีกาที่น่าเบื่อหน่ายอย่างหาใดเปรียบด้วยอาการเหม่อลอย

วันที่การสอบเข้ารับราชการสิ้นสุด ฮ่องเต้ซางหลงอดถามรัชทายาทไม่ได้ว่า “หยวนชู่ สองวันมานี้เหตุใดเจ้าจึงไร้ชีวิตชีวานัก”

“เสด็จพ่อ ลูกเพิ่งพบว่าลูกอาจเป็นเดรัจฉานพะย่ะค่ะ” รัชทายาทเงยหน้ามองบิดา พูดอย่างหน้าไม่อายว่า “เรื่องนี้เสด็จพ่อต้องทรงช่วยลูกนะพะย่ะค่ะ”

พอฮ่องเต้ซางหลงได้ยิน หน้าก็ถอดสีด้วยความตระหนก “เกิดอันใดขึ้น เจ้าไปจุดคร่าหญิงชาวบ้านข้างนอกมาหรือ”

“เสด็จพ่อ ในพระทัยของเสด็จพ่อลูกเป็นคนเช่นนั้นหรือพะยะค่ะ”
 รัชทายาทมองฮ่องเต้ข้างหลัง สีหน้าแววตาตัดพ้อ

“เราพูดผิดไปหน่อยเท่านั้น ลูกพ่อเก่งทั้งบุ๋นทั้งบู๊ รูปลักษณ์เป็นหนึ่ง
 ไม่มีสอง ยังจะต้องจุดคร่าหญิงชาวบ้านหรือไร” ฮ่องเต้ข้างหลังละอายใจ
 กับการคาดเดาเหลวไหลเรื่อยเปื่อยของตนเอง “จริงสิ หลายวันก่อนพ่อ
 ได้ของที่น่าสนใจมาจำนวนหนึ่ง จะให้เจ้าวานไฉส่งไปให้ที่ตำหนักบูรพา”

หลังสัญญาว่าจะมอบสิ่งของจำนวนไม่น้อยให้รัชทายาท สีหน้าของ
 รัชทายาทก็ดีขึ้น ฮ่องเต้ข้างหลังอยากรู้โดยพลัน “เจ้าถูกใจบุตรีสกุลใด
 พ่อจะไปเจรจากับพ่อแม่ของนางให้”

รัชทายาทนิ่งเงียบ

“เป็นสกุลผู้สกุลเหยาที่ถนนตะวันออก หรือสกุลเถียนสกุลเงิน
 ที่ถนนใต้” ฮ่องเต้ข้างหลังขมวดคิ้ว “คงไม่ใช่ญาติพี่น้องเหล่านั้นของเจ้า
 หรือคะ”

“ไม่ใช่พะยะค่ะ” รัชทายาทส่ายหน้า “ลูกไม่รู้ว่านางคิดอย่างไรกับลูก
 พวกเราคุยเรื่องนี้กันทีหลังเถิด”

“ถ้าเจ้าชอบจริง ๆ ก็สมควรรีบบอกให้พ่อรู้ พ่อจะได้ช่วยเจรจาให้
 ลงมือก่อนยอมได้เปรียบ” จะเสียอันใดก็เสียได้ แต่จะให้บุตรชายคนนี้
 เสียเปรียบไม่ได้

“หากทรงช่วยเป็นพ่อสื่อให้ลูก ไม่ว่านางยินดีหรือไม่ก็มีอาจปฏิเสศ ด้วยนิสัยของนางแล้ว ถึงเดิมจะรู้สึกดีกับลูกอยู่บ้าง สุดท้ายก็อาจกลายเป็นคำตัดพ้อ ไม่รู้ว่าจะจะเป็นบุพเพสันนิวาสหรือเป็นบุพเพอาละวาดกันแน่” รัชทายาทเอ่ยกับฮ่องเต้ข้างหลงอย่างจริงจัง “ฐานะของนางมิได้ไม่เหมาะสมแต่อย่างใด ยามนี้ลูกไม่ยากบ้งคับนาง ขณะเดียวกันก็ไม่ยากให้บุรุษอื่นแย่งนางไป”

จิตใจของฮ่องเต้ข้างหลงสงบนิ่ง บุตรชายคนนี้ทำอันใดตามอำเภอใจ แต่ไหนแต่ไร ไม่เคยยอมให้ตนเองต้องน้อยเนื้อต่ำใจแม้แต่หน่อย ยามนี้เขากลับกล่าวอย่างสุขุมลุ่มลึก ดูท่าคงมีใจให้หญิงนางนั้นอย่างแท้จริง

ความรักเป็นความรู้สึกที่ลึกซึ้งดื่มด่ำ

สิ่งเดียวที่ฮ่องเต้ข้างหลงไม่เข้าใจก็คือ เหตุใดหยวนชู่จึงบอกว่าตนเองเป็นเดรัจฉาน ทว่าพอไต่ตรองไปมาก็เกิดความคิดนับไม่ถ้วน

อีกฝ่ายเป็นสตรีที่ออกเรือนแล้วหรือ เรื่องนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้ แม้เป็นรัชทายาทก็ต้องดีให้ขาด

อีกฝ่ายอายุมากกว่าหรือ สตรีที่แก่กว่าสามปีนับว่ากอดทองก้อนใหญ่ หากอายุมากกว่าอีกหน่อยก็กอดได้หลายก้อน ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตแต่อย่างใดไม่ถึงกับเป็นเดรัจฉาน

หรือ...

สีหน้าของฮ่องเต้ข้างหลงแข็งค้าง หรือเด็กสาวคนนั้นมีอายุน้อยเกินไป

คิดมาถึงตรงนี้ฮ่องเต้ข้างหลงมองรัชทายาทสีหน้าเคร่งเครียด กล่าวถ้อยคำแฝงนัย “หยวนชู่ ไม่ว่าจะเป็นการวางตัวหรือเป็นการกระทำ ฐานะสูงศักดิ์หรือต่ำต้อย มีเรื่องบางเรื่องที่ทำไม่ได้ ห้ามยื่นมือออกไปเข้าใจหรือไม่”

รัชทายาทมองฮ่องเต้ข้างหลงด้วยแววตาประหลาด “เสด็จพ่อวางพระทัยเถิด ลูกทราบแล้วพะย่ะค่ะ”

เห็นรัชทายาทรับปากเป็นมั่นเหมาะ ฮ่องเต้ข้างหลงค่อยวางใจลงได้บ้าง แม้เป็นฮ่องเต้ แต่ก็เป็นพ่อเป็นแม่คนเช่นกัน ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยจริงๆ

รอให้งานเลี้ยงรับรองแขกต่างแคว้นเสร็จสิ้น เขาสมควรเรียกขุนนาง

คนสนิทมาปรึกษาว่าทางราชสำนักสมควรดูแลครอบครัวเลี้ยงเดี่ยวที่ไร้ที่พึ่งพิงเป็นพิเศษหรือไม่

แบบนี้จะช่วยลดความกดดันของผู้ใหญ่ ลดจำนวนเด็กเล็กที่ถูกทอดทิ้ง และลดการขายเด็กอย่างผิดกฎหมายได้ด้วย เพียงแต่นโยบายเหล่านี้จะต้องใคร่ครวญให้รอบคอบ แต่ไม่ว่าจะพิจารณาอย่างไรรอบคอบเพียงใดก็อาจมีจุดอ่อนหรือข้อบกพร่องได้ แล้วอาจส่งผลให้เกิดความวุ่นวายในภายหลัง

ดังนั้นก่อนประกาศนโยบายการบริหารแผ่นดินออกไปแต่ละครั้ง เขาและขุนนางที่เกี่ยวข้องทั้งหลายจะต้องใคร่ครวญแล้วใคร่ครวญอีก พิจารณาทิ้งไว้ก่อนกว่าจะประกาศออกไปได้

การเป็นฮ่องเต้ที่ดึ้นนั้นไม่ง่าย การเป็นฮ่องเต้ที่ลุ่มหลงมัวเมานั้นง่ายกว่า ฮ่องเต้ซางหลงหันมองรัชทายาทผาดหนึ่ง ผู้สืบทอดบัลลังก์ก็เลยจคร้านจนเกินไป ไม่รู้ว่าอีกนานเท่าไรบิดาอย่างเขาจึงจะปลดภาระบนบ่าลงได้

รัชทายาทเหลือบมองสีหน้าของฮ่องเต้ซางหลงแค่แวบเดียวก็รู้ว้าบิดาคิดอันใดอยู่ รีบพูดตักค่อว่า “เสด็จพ่อ มีคำกล่าวว่า สร้างครอบครัวแล้วค่อยสร้างงาน ลูกยังมีได้สร้างครอบครัว ดังนั้นอย่าได้ทรงคาดหวังเรื่องอื่นใดกับลูกเลยพะย่ะค่ะ”

“เจ้าลูกไม่เอาไหน เรายังไม่ได้เอ่ยคำเลย”

“แต่สายพระเนตรของเสด็จพ่อบอกทุกอย่าง” รัชทายาทพูดเต็มปากเต็มคำ “เสด็จพ่อทรงเป็นหนุ่มใหญ่วัยฉกรรจ์ ลูกยังเล็ก ดังนั้นอย่าเพิ่งทรงพระดำริถึงเรื่องอื่นเลยพะย่ะค่ะ”

“เจ้าผ่านพิธีสวมมาลาแล้ว ยังจะเป็นเด็กอันใดอีก” ฮ่องเต้ซางหลงกล่าว “ตอนที่เรไต่เต้าเจ้าต้องขึ้นครองบัลลังก์บริหารราชการแผ่นดินแล้ว”

อดีตฮ่องเต้โปรดปรานสนมใหม่ ไม่เพียงเลื่อนตำแหน่งและให้อำนาจแก่ครอบครัวของสนมใหม่ แต่ยังคิดจะปลดรัชทายาทอย่างเขาเพื่อแต่งตั้งรัชทายาทองค์ใหม่ด้วย คนในสกุลของสนมใหม่ฉูดคร่ำหญิงชาวบ้าน บุกยิดที่ดินทำกินของผู้อื่น หากินบนความทุกข์ยากของราษฎรมีขุนนางตรวจการถวายฎีการ้องทุกข์ กลับถูกคนของสนมใหม่ดักทำร้าย

จนถึงแก่กรรมหน้าประตูวังหลวง

เขายืนอยู่บนกำแพงเมืองมองภรรยาคร่ำครวญแกของขุนนางคนนั้นร่ำไห้
ทอดศพของสามีบ้านจะขาดใจ ยามนั้นเขาเย็นวับไปทั้งตัว

ไม่ว่าใครก็รู้ว่าหากผู้ที่เป็นฮ่องเต้พิโรธ ซากศพจะกองทับถมเป็นภูเขา
แล้วตัวผู้เป็นฮ่องเต้เองจะไม่รู้เสียชีวิตหรือ

ดังนั้นหลังจากเสวยราชย์ เขาเตือนสติตนเองมาโดยตลอดว่า ถึงจะ
เป็นฮ่องเต้ที่ได้รับการจารึกนามไว้ในประวัติศาสตร์นานนับพันปีไม่ได้ ทว่า
ก็ต้องรักษาแผ่นดินของราชวงศ์จิ้นไว้ให้ได้

แผ่นดินคือสิ่งใด

คือแผ่นดินที่มีบรรพตสูง ธาราไหลรินไม่ขาดสายเช่นนั้นหรือ

ไม่ใช่ แต่เป็นอาณาประชาราษฎร์ที่อาศัยอยู่บนผืนแผ่นดินนี้ต่างหาก

“เสด็จพ่อ” รัชทายาทเอ่ย “ลูกได้ยินว่าราชครูตู้ไม่สบาย”

เสียงของรัชทายาทดังสติฮ่องเต้ซังหลงกลับคืนมา เขาถอนหายใจ
“ราชครูตู้เป็นผู้มีความรู้อย่างถ่องแท้คนหนึ่ง” แต่กลับไม่ใช่ขุนนางที่ได้
มาตรฐานผ่านเกณฑ์

“เจ้าไปเยี่ยมเขาแทนพ่อที่” ฮ่องเต้ซังหลงหยุดครุ่นคิด “ราชครูตู้
ออกจะต้องรีบไปสักหน่อย ถ้าเขากล่าวคำไม่เหมาะสม เจ้าก็ทำเป็นไม่ได้ยิน
ก็แล้วกัน รอเจ้ากลับมา พ่อจะมอบเพชรพลอยอีกหลายกล่องให้เจ้าเป็น
สินสอดเพื่อชดเชย”

“ลูกทราบแล้วพะย่ะค่ะ” รัชทายาทตอบ “หลายปีมานี้ลูกเคยเอาเรื่อง
เอาราวกับเขาหรือ”

แม้ผู้เฒ่าที่ดื้อรั้นเอาแต่ใจไม่รู้จักพลิกแพลงคนนี้จะนิสัยไม่ดี ดื้อด้าน
เพียงใด แต่เขาก็จงรักภักดีต่อเสด็จพ่อไม่เคยเปลี่ยนแปลง

ตู้ซังเหวินอาการไม่ดีจริงๆ

เขาเป็นขุนนางสองรัชกาล เพราะเก่งกาจเหนือผู้อื่น จึงเข้ารับราชการ
เป็นขุนนางประจำตำหนักบุรพาตั้งแต่อายุเยาว์ ต่อมาอดิษฐ์ฮ่องเต้หลงไหล
สนมคนใหม่ ขณะที่เขายืนอยู่ฝ่ายเดียวกับรัชทายาทไม่เคยเปลี่ยนแปลง
ดังนั้นหลังรัชทายาทขึ้นนั่งบัลลังก์แล้ว เขาจึงมีชีวิตที่สุขสบายมาโดยตลอด

ไม่ว่าผู้ใดต่างรู้สึกว่าเขาเข้มงวดกวดขันกับรัชทายาทจิหยวนชู่มากเกินไป นั่นเพราะเขาคิดว่า รัชทายาทก็คือฮ่องเต้องค์ต่อไป เขากลัวรัชทายาทจะมีนิสัยเหมือนอดีตฮ่องเต้ แล้วผู้ที่จะประสพทุกข์เข็ญก็คือไพร่ฟ้าใต้หล้า

ตู้ซ่งเหวินนอนอยู่บนเตียง ใ้ใบหน้าเหลืองซีด กลิ่นขมของยาต้มอบอวลทั่วห้อง เขาพยายามเบิกตากว้างมองลูกหลาน ก่อนก้มหัวเรียกตู้ซิวอึ้งที่ยืนดวงตาแดงก่ำ “มานี่”

“ท่านปู่” ตู้ซิวอึ้งฝืนยิ้มพลางยอบกายอยู่ข้างเตียง นางกุมมือเหี้ยว่นของตู้ซ่งเหวินหลวมๆ

“เจ้าไม่ต้องการแต่งตั้งให้รัชทายาทจริงหรือ” ตู้ซ่งเหวินถาม

ตู้ซิวอึ้งก้มหน้าไม่พูดไม่จา

“เอาเถิด” ตู้ซ่งเหวินถอนหายใจ “ปู่อยากให้เจ้าอยู่ข้างพระวรกายรัชทายาทเพื่อคอยทูลเตือนสติเขาว่าอันใดคือถูก อันใดคือผิด แต่ปู่ก็กลัวหากรัชทายาททรงหมางเมินเจ้า แล้วชีวิตที่เหลืออยู่ของเจ้าจะเป็นอย่างไรแบบนี้ก็ดี แบบนี้ก็ดี”

“ท่านปู่...” ตู้ซิวอึ้งสะกดความอาดูรไว้ไม่ไหว น้ำตาเอ่อล้นขอบตา ก่อนรินไหลลงข้างแก้มเป็นทางยาว

“เป็นความผิดปู่เอง” ตู้ซ่งเหวินหลับตา “มักกลัวว่ารัชทายาทจะกลายเป็นเหมือนอดีตฮ่องเต้ ทว่าคนเราแตกต่างกัน มีอาจนำมาตรฐานการเติบโตของคนคนหนึ่งมาเทียบกับอีกคนหนึ่งได้ หลายปีมานี้เพราะความดื้อรั้นหัวแข็งของปู่ ทำรัชทายาทไม่ทรงพอพระทัยหลายครั้ง เมื่อปู่จากไปแล้ว พวกเจ้าจะทำอย่างไร”

แม้เป็นผู้ประเสริฐเพียงใด ย่อมใกล้ขีดสนิทสนมกับคนในครอบครัวมากที่สุด นับประสาอันใดกับตู้ซ่งเหวินที่ไม่ใช่ผู้ประเสริฐ

“เมื่อข้าจากไปแล้ว พวกเจ้าต้องทุ่มเทร่างกายแรงใจสนับสนุนฮ่องเต้และรัชทายาท จะคิดเป็นอื่นไม่ได้” ตู้ซ่งเหวินหยุดพักหายใจก่อนพูดต่อ “รัชทายาทไม่ใช่ผู้ที่สมบูรณ์แบบหรือเป็นเลิศ แต่ฮ่องเต้ทรงพระอภิบาลมาแต่ยังทรงพระเยาว์ จะต้องทรงมีคุณธรรมของผู้เป็นฮ่องเต้เป็นแน่ แม้องค์ชายอื่นๆ มีจุดเด่น แต่ก็เทียบกับพระปรีชาสามารถของรัชทายาทไม่ได้

หากใครคิดผิดไปจากนี้ ให้...ให้...

“ให้ขับชื่อออกจากฝั่งตระกูล ลูกหลานรุ่นหลังไม่เกี่ยวข้องกับสกุลตัวอีกต่อไป”

“ท่านพ่อ ลูกไม่มีทางทำผิดความประสงค์ของท่านพ่อขอรับ” บิดาของตู่ชิงอิ่งคุกเข่าตรงหน้าตู่ชิงเหวิน เสียงพูดติดสออั้นฟังไม่ได้ศัพท์ “ท่านพ่อขอให้ท่านพ่อรักษาตัวให้ดี ท่านจะต้องหายในเร็ววันขอรับ”

“ข้ารู้สภาพของตนเองดี” ตู่ชิงเหวินมองตู่ชิงอิ่ง “ชิงอิ่งเป็นเด็กดีต่อไปหากนางอยากทำสิ่งใด พวกเจ้าไม่ต้องขัดขวาง”

“ลูกเข้าใจแล้ว” ได้แต่ทำตัวอายุห้าสิบปีแล้ว แต่กลับร้องไห้ราวกับเด็กเล็กๆ ปกติเขามักทำหน้าบิดาที่ไม่รู้จักพลิกแพลง คือร้อนเฝ้าใจอยู่เสมอ แต่เมื่อถึงยามนี้ สิ่งที่หลงเหลือในใจนั้นมีแต่ความอาลัยอาวรณ์

“ได้เท่า รัชทายาทเสด็จขอรับ”

มีเสียงอีกทีกีดจากนอกประตู รัชทายาทสวมชุดผ้าไหมและรัดเกล้าหยกก้าวยาวๆ เข้ามา “ได้เท่าตัว เราได้รอให้คนเข้ามารายงานก็ถือว่าสาหัสเข้าจนก่อนแล้ว ขอทุกท่านอย่าได้ถือสา”

“รัชทายาท” คนสกุลตู่คิดไม่ถึงว่ารัชทายาทจะมาเยี่ยมด้วยตนเอง หยอยกันลุกขึ้นทำความเคารพรัชทายาท

“ทุกท่านไม่ต้องมากพิธี” รัชทายาทก้าวยาวๆ มาข้างเตียง ทันทีที่เห็นสีหน้าของตู่ชิงเหวินก็รู้ว่าอาการของเขาไม่ดีเลย

“ราชครูตู่” รัชทายาทถอยหลัง คำนับตู่ชิงเหวินอย่างผู้อ่อนวัยกว่า “เสด็จพ่อทรงทราบว่าราชครูป่วย ทรงกังวลยิ่งนัก แต่เพราะไม่สะดวกที่จะเสด็จออกนอกวัง จึงรับสั่งให้เราเป็นตัวแทนมาเยี่ยมท่าน”

“กระหม่อมขอบพระทัยในพระเมตตาของฮ่องเต้พะยะค่ะ” ตู่ชิงเหวินคิดจะคำนับตอบ หากรัชทายาทกดตัวเขาเอาไว้ “ได้เท่าตัว ท่านเป็นพระอาจารย์ของเสด็จพ่อ เราเป็นเด็กรุ่นหลัง สมควรคารวะท่าน ท่านพักผ่อนให้ดี ไม่จำเป็นต้องคิดถึงเรื่องอื่น”

รัชทายาทถามคนสกุลตู่ว่าราชครูตู่ป่วยเป็นอันใด แล้วกินยาอันใดบ้าง เมื่อฟังคนสกุลตู่ตอบแล้ว รัชทายาทก็เอ่ยว่า “ตอนที่เรามาได้พาหมอหลวงมาหลายคนและยังนำตัวยาล้ำค่ามากมายมาด้วย หาก

พวกท่านไม่ถือสา เราขอให้หมอหลวงช่วยตรวจอาการของราชครูผู้ลี้ภัยหน่อย”

คนสกุลตุ้ไต้ยิ่นกับลี้มปีติ รีบคำนับและกล่าวขอบคุณรัชทายาท

หลังแพทย์หลวงจับชีพจรแล้วก็เหลือบมองรัชทายาทแวบหนึ่ง รัชทายาทจับมือตุ้ซ่งเหวินไปไว้ใต้ผ้าห่ม เหน็บชายผ้าเรียบร้อยแล้วเอ่ยว่า “ราชครูตุ้ เราจะไปดูว่าหมอหลวงจัดยาอันใดให้บ้าง แล้วอีกสักครู่จะกลับมา”

ตุ้ซ่งเหวินมองตามรัชทายาทที่เดินจากไป นัยน์ตาของเขาล้ำวาว ด้วยหยาดน้ำตา

รัชทายาทออกมายังห้องด้านนอก เห็นสีหน้าของเหล่าแพทย์หลวง ไม่สู้ดีจึงถามเสียงเบาว่า “ชีพจรของราชครูตุ้เป็นอย่างไรบ้าง”

“ราชครู...ประดุจตะเกียงที่น้ำมันเหือดแห้งพะยะค่ะ” เหล่าหมอหลวง พุดอย่างจนปัญญา “ขอรัชทายาทพระราชทานอภัยโทษที่พวกกระหม่อม ไร้สามารถ”

รัชทายาทหนึ่งเงียบไปครู่หนึ่ง “ตรวจชีพจรถูกต้องแน่หรือ”

“นอกจากราชครูตุ้จะได้ผู้เยี่ยมยุทธ์ใช้กำลังภายในเปลี่ยนลักษณะ ของเส้นชีพจร มิเช่นนั้น...” แพทย์หลวงตอบ “คนส่วนใหญ่ฝึกวิชากำลัง ภายนอก แทบไม่มีคนฝึกวิชากำลังภายในเลย”

ถ้อยคำนี้แทบจะพูดอย่างชัดเจนว่า ตุ้ซ่งเหวินนั้นหมดหนทางเยียวยา มีเสียงฝีเท้าดังมาจากทางด้านหลัง รัชทายาทหันกลับไปมอง เป็น ได้เท่าตุ้และบุตรสาว

“รัชทายาท กระหม่อมไต่ยิ่นคำพูดของท่านหมอล้วนแล้วพะยะค่ะ” ดวงตาของไต้เท่าตุ้มีน้ำตาคลอหน่วย คำนับแพทย์หลวง “ขอไต้เท่าทุกท่าน รักษาอย่างเต็มที่ หากไม่ได้...ก็ขอให้ท่านพ่อบรมานน้อยลงก็พอ”

แพทย์หลวงคำนับตอบ “ขอไต้เท่าตัววางใจ พวกเราจะทำอย่างสุด ความสามารถ”

รัชทายาทกลับเข้าห้องด้านใน ไต่ยิ่นตุ้ซ่งเหวินเรียกหา จึงเดินไป ข้างเดียว

“รัชทายาท กระหม่อมคงไม่ไหวแล้ว” ตุ้ซ่งเหวินพยายามพูด “ขอ รัชทายาททรงศึกษาหลักการเป็นฮ่องเต้จากพระบิดาอย่างตั้งใจ มิอาจทรง เกียจคร้าน”

“ราชครูไม่ต้องห่วง เรารู้แล้ว” รัชทายาทเห็นตู่ซ่งเหวินยื่นมือให้ จึงกุมมือเหยียนซำงั้นไว้หลวมๆ

“หลายปีมานี้กระหม่อมเข้มงวดกับพระองค์มาก กระหม่อมทำได้ไม่เต็มที่” ตู่ซ่งเหวินมองมือที่แข็งแรงของรัชทายาทแล้วเอ่ยต่อว่า “กระหม่อมเชื่อว่าต่อไปในอนาคต พระองค์จะต้องทรงประสบความสำเร็จยิ่งใหญ่พะยะค่ะ”

“เรารู้ว่าราชครูรักใคร่เรามากจึงได้สั่งสอนอย่างเข้มงวด” รัชทายาทเอ่ยอย่างอ่อนโยน “เสด็จพ่อมักตรัสกับเราว่า ตอนนั้นหลังจากสนมเซียวควบคุมตำหนักในเอาไว้ ก็หาเรื่องตำหนิเสด็จพ่ออย่างรุนแรงมาโดยตลอด ท่านราชครูไม่ยินดีเป็นพวกเดียวกับคนเหล่านั้น ยืนกรานที่จะถวายเป็นครูสอน แต่เสด็จพ่อทุกวัน ช้ำยังช่วยเสด็จพ่อวิงวอนนางราชสำนัก เรื่องนี้เสด็จพ่อทรงจดจำไว้ในพระทัย เราเองก็จำได้ไม่ลืม”

“นั่นเป็นหน้าที่ของกระหม่อมพะยะค่ะ”

รัชทายาทเห็นตู่ซ่งเหวินเหน็ดเหนื่อย จึงกล่าวปลอบอยู่หลายคำ รोजนตู่ซ่งเหวินหลับจึงปล่อยมือเขา

หลายปีมานี้ คนสกุลตู่ต่างรู้ว่าตู่ซ่งเหวินหาเรื่องตำหนิรัชทายาทมากมาย แต่รัชทายาทกลับเอาชนะคำติเตียนเหล่านั้นด้วยคุณธรรม ไม่เพียงถามไถ่อาการป่วย ถามไถ่การกินยาของตู่ซ่งเหวินอย่างใส่ใจแล้ว ยังสนทนากับตู่ซ่งเหวินเป็นเวลานานด้วย

จะมีสักกี่คนที่ใส่ใจกว้างขวางถึงเพียงนี้

ถึงรัชทายาทจะมีข้อบกพร่องอื่นไม่น้อย แต่ก็ยังเป็นข้อบกพร่องที่มีได้ร้ายแรงแต่ประการใด มิได้ส่งผลต่ออุปนิสัยใจคอของเขา

ตู่ซิวอิงเป็นหนึ่งในคนที่รู้สึกสับสนที่สุดในยามนี้ นางเดินตามบิดามารดาไปส่งรัชทายาทถึงหน้าประตูจวน รोजนกระทั่งรัชทายาทจากไปแล้ว ได้ยินเสียงผู้ใหญ่อื่นชมรัชทายาทไม่ขาดปาก จึงเริ่มทบทวนตนเองว่า ยามที่นางวิจารณ์ผู้อื่นนั้น ล้วนเป็นความคิดเห็นของนางฝ่ายเดียวหรือไม่

หลังสิ้นสุดการสอบเข้ารับราชการประจำฤดูใบไม้ผลิ ชาวฉางกงใช้เวลากินแล้วก็นอน นอนแล้วก็กินอย่างเกียจคร้านถึงสองวันเต็มๆ เมื่อเขาได้ยินว่า

ขณะที่ตนเองชะมุดก้มเขม้นกับการสอบอยู่นั้น น้องสาวกลับไปเที่ยวโรงมหรสพ และถูกรัศทายาทจับได้คาหน้างานเขา จึงไม่คิดจะนอนชดเชย รีบตามหา ฮวาหลิวหลีที่นั่งอาบแดดอยู่ในสวน “น้องพี่ ไปโรงมหรสพสนุกหรือไม่”

ฮวาหลิวหลีพูดเนือยๆ “ล้วนเป็นพวกกรรมดาสามัญเท่านั้นเจ้าค่ะ”

“ก็มาตรฐานของเจ้าสูง” ฮวาฉางคงให้คนยกเก้าอี้มาแล้วนั่งลงข้าง น้องสาว “โรงมหรสพประเภทนั้นมีคนหล่อเหลาที่ดูไม่สามัญอย่างที่เจ้า ต้องการหรือไม่ ลู่เลียงบัณฑิตตกยากที่สะอาดหมดจด สุภาพเรียบร้อย ลักสองคน คนพวกนี้รู้จักพะเน้าพะนอเอาใจ ยังดูไม่ไร้สนิมด้วย”

ฮวาหลิวหลีโบกมือ “ไม่สนใจเจ้าค่ะ”

“เหตุใดเล่า เจ้าไม่คิดจะเลี้ยงนายบำเรอ คิดจะทำอย่างอื่นแทน แล้วหรือ” ฮวาฉางคงย่นนิ้วไปจิ้มตัวฮวาหลิวหลีที่เกียจคร้านจนไม่อยาก ขยับตัว “บอกพี่สามชีว่าช่วงนี้เจ้ามีงานอดิเรกใหม่ใด”

“ไม่มีเจ้าค่ะ” ฮวาหลิวหลีถอนหายใจ “ช่วงนี้พวกโรงมหรสพและ ร้านอาหารแต่ละร้านนับวันยิ่งไม่น่าสนใจขึ้นเรื่อย ๆ ก่อนหน้านี้ยังไปชม การร่ายรำหรือฟังดนตรีได้ แต่ช่วงนี้พวกนั้นตอบทกลอนอันใดกันก็ไม่รู้ หากข้าอยากเที่ยวเล่นแบบนั้น ลู่ไปหาสตรีชนชั้นสูงในเมืองหลวงไม่ดีกว่า หรือ อย่างน้อยยังมีความสามารถสูงกว่าคนเหล่านั้น”

“ใกล้ถึงวันงานเลี้ยงพระราชทานร้อยแคว้นแล้ว จัดระเบียบความ เรียบร้อยบ้างก็ดี หากคนของแคว้นแคว้นอื่นกล้ากระทำความผิดในเขตแดน ของต้าจิ้น พวกเราก็ตักเอาเรื่องพวกนั้นได้” ฮวาฉางคงกล่าว “มิฉะนั้น ถ้าพวกเขาอ่อนถามว่าชาวจิ้นเองก็ยิ่งกระทำความผิดพวกนี้ แล้วโฉนพวกเรา ถึงทำไม่ได้ เจ้าว่าแบบนี้ไม่เท่ากับเป็นการตบหน้าตนเองหรือหรือ”

ฮวาหลิวหลีแค้นเสียงขึ้นจุมุกนิดๆ จากนั้นหยิบผ้าเนื้อบางปิดหน้า ตนเอง เพื่อมิให้แสงแดดร้อนแรงแผดเผาใบหน้านางจนไหม้เกรียม

“วันพรุ่งเป็นวันงานเทศกาลบุปผาแล้ว” ฮวาฉางคงเอ่ย “พี่กับบัณฑิต ที่เข้าสอบด้วยกันนัดกันไปเที่ยวชมธรรมชาตินอกเมือง น้องพี่จะไปกับพี่ หรือจะไปกับคุณหนูสกุลอื่น”

“น้องจะไปหาเจียหมิน ไม่ไปกับพี่เจ้าค่ะ” พวกบุรุษที่แข็งแกร่งต่าง มีอันได้น่าสนใจ แก่เด็กสาว ๆ สนุกกว่ากันอีกโข

“ได้” ฮวานางคงมิได้คะยั้นคะยอ “วันพรุ่งคนมาก เจ้าไม่คุ้นเคยกับถนนในเมืองหลวงนัก อย่าพลัดหลงกับกลุ่มสหายของเจ้าเล่า จำไว้ว่าต้องพាយวนเหว่ยและอวี๋หรงไปด้วย”

“เจ้าคะ” ฮวาลิ่วหลิ่วพยักหน้ารับ “วางใจเถิด น้องจะหลงทางง่ายๆ ได้อย่างไร”

ฮวานางคงลูบศีรษะนางเบาๆ พลังคลี่คลาย มิได้พูดต่อ

องค์ชายอาหว่า เสด็จศึกจากแคว้นจินพั้วพบว่ามีสหายบ้านใกล้เพิ่มมาคนหนึ่ง ช่วงนี้เขาไม่ไว้วางยอตอาหารเพื่อขอพบฮวาลิ่วหลิ่วแล้ว นับว่าได้กินอิ่มนอนหลับสบายดี วันทั้งวันอยู่แต่ในคุกไม่ได้ทำอันใด จึงอ้วนท้วนสมบูรณ์ขึ้นเป็นกอง

เพียงแต่ห้องขังชายชวาของเขาเป็นห้องว่าง ปกติผู้คุมของศาลต้าหลี่ก็ไม่สนทนากับเขา ทำให้เขาวางจัดจนใกล้จะเสียดสีอยู่รอมร่อ

กว่าจะมีสหายบ้านใกล้เรือนเคียงเพิ่มมาคนหนึ่ง เขาจึงโยนฐานะองค์ชายสูงศักดิ์ทิ้งแล้วชวนอีกฝ่ายคุยก่อน “น้องชาย เจ้าทำความผิดอันใดถึงถูกส่งมาอยู่ในนี้”

อวินหันมองบุรุษหนวดเครารุงรัง อ้วนเฟละจนเหนียงยานแล้วก็จับแขนเสื้อกว้างและยาวของตนเองที่หนึ่ง ไม่สนใจอีกฝ่าย

“เป็นไปรี”

อวินหันไม่ตอบ

“หูหนวกรี”

อวินหันไม่แฉแส

“ปัญญาอ่อนรี”

อวินหันหมดความอดทนในที่สุด “หูปาก”

“เจ้าเป็นนักโทษต่ำต้อย กล้าไ้มารยาทกับข้าหรือ” แม้อาหว่าจะมีกลัหาเรื่องกับคนของศาลต้าหลี่ แต่สำหรับนักโทษอื่นๆ เขายังรู้สึกเหนือกว่า เขาเป็นฝ่ายชวนอวินหันคุยก่อน นั่นก็เป็นเพราะความถือดีที่ไม่รู้จะระบายออกทางใดเป็นตัวกระตุ้น

เป็นคนก็ต้องกดหัวผู้อื่นถึงจะสบายใจ

อวีนทานมองอาหว่าด้วยสายตาที่มองคนปัญญาอ่อน เป็นนักโทษเหมือนกันยังจะมีใครสูงส่งกว่าใคร

“รู้หรือไม่ว่าข้าเป็นใคร” อาหว่าความหาหมั่นโถวที่ไม่รู้ว่าถูกวางไว้นานเท่าไรจนราขึ้นเต็มก้อนได้ที่มุมห้องซัง แล้วโยนข้ามลูกกรงห้องซังใส่อวีนทาน “ระวังสายตาของเจ้าด้วย”

หมั่นโถวขึ้นราถูกขว้างมาโดนหน้าแล้วหล่นใส่เสื้อผ้า อวีนทานหน้าบึ้งจับพลัน “ออกไปให้ห่างๆ ข้าหน่อย”

แปะ

หมั่นโถวขึ้นราถูกโยนใส่หน้าอวีนทานอีกก้อนหนึ่ง

“ผู้มาใหม่ไม่รู้จักกฎระเบียบหรือ ผู้อาวุโสกว่าพูดด้วยก็ต้องรับฟังดีๆ หากไม่รู้จักกฎระเบียบ ถึงเวลาปล่อยไปปลดทุกข์ พี่น้องทั้งหลายจะช่วยสั่งสอนตัวเอง” มีนักโทษนั่งขัดสมาธิบนพื้นด้วยท่าทางสูงศักดิ์

“ใช่ๆๆ พวกเจ้าจะต้องสั่งสอนเขาให้ดีๆ” อาหว่าตบหัวเข้าพลงหัวเราะเสียงดัง “ข้าไม่ชอบเห็นไอ้หน้าขาววางท่าอย่างนี้ที่สุด”

“หุบปาก” นักโทษมองข้ามห้องซังมาที่อาหว่า สีหน้าดูเคลมเต็มเปี่ยม “สุนัขเชลยของแคว้นจินพั่วไม่ควรจะพูดกับชาวแคว้นจิ้นอย่างพวกเรา”

อาหว่า “...”

แคว้นจิ้นไม่มีคนดีสักคน ไม่เพียงขุนนางพวกนั้นจะน่ารังเกียจ แม้แต่นักโทษในห้องซังก็ยังเป็นตัวอันใดก็ไม่รู้

ด้วยความขุ่นเคือง เขาขยี้มดินขว้างใส่นักโทษคนนั้น ทว่ายังมีห้องซังอีกห้องขวางอยู่ มีหรือจะขว้างถูกนักโทษคนนั้น สุดท้ายดินตกใส่หัวของอวีนทาน

“พี่น้องเรา สุนัขจิ้งจอกคนนี้เหิมเกริมนัก จัดการมันเลย!”

“ขว้างไป!”

พริบตาเดียว ทั้งหมั่นโถวเหม็นๆ หนูตาย รองเท้าเก่าๆ ก็ลอยละลือมาจากห้องซังห้องอื่นๆ พร้อมเพรียงกัน แต่น่าเสียดายที่ห้องของอาหว่าอยู่ห่างเกินไป ของส่วนใหญ่จึงไปตกอยู่ในห้องของอวีนทาน

อวีนทานมองของสกปรกน่าสะอิดสะเอียนเหล่านั้นแล้วมองตนเองเห็นเสื้อผ้าที่สวมอยู่สกปรกจนดูไม่ได้ก็แทบเสียนสติ

ผู้ที่อุปถัมภ์ไว้รสนิยมอย่างที่สุดกล้าทำกับเขาเช่นนี้

รอให้เขาออกไปก่อนเถิด จะต้องจัดการกับคนพวกนี้ให้ได้ ถึงตายก็ตายศพไม่สลาย!

แปะ

รองเท้าเก่าเหม็นข้างหนึ่งตกลงบนกระหม่อมของอวินหาน นั่นเป็นฟางเส้นสุดท้ายที่ทำให้เขาทนไม่ไหวต้องยกมือปิดปากอาเจียนออกมา

“ห้ามทะเลาะกัน ถ้าทะเลาะกันอีก จะลดข้าวเที่ยงวันนี้เหลือครึ่งเดียว” ทันทิที่ผู้คุมพูดประโยคนี้ หัวห้องซังเจียบกริบทันใด นักโทษที่เมื่อครู่ยังด่าทอหยาบคาย ยามนี้กลับนั่งสงบเสียมเรียบร้อยเสียยิ่งกว่าใคร

คนที่ถูกขังในคุกของศาลตำหลี่นั้นเป็นคนที่เกี่ยวพันกับคดีใหญ่ทั้งสิ้น ยามนี้จึงยังตายไม่ได้ พวกเขารู้หลักการนี้ดี ลงมือกันพอประมาณแล้วก็หยุด เพราะรู้จักหนักเบาว่าคนทั่วไป

“เจ้านั้นยังจะยืนบื้ออยู่ไย ทำความสะอาดห้องของตนเองสิ” หัวหน้าผู้คุมใช้กระบองเคาะประตูห้องซังของอวินหานก่อนหันไปถามผู้คุมเรือนจำข้างหลัง “คนคนนั้นเพิ่งถูกส่งเข้ามา ใครเป็นคนรับ แล้วทำผิดอันใด”

“ได้เท้าเขานำคนผู้นี้เข้ามาเอง ฐานะตัวตนมีปัญหา อาจเกี่ยวพันกับคดีใหญ่ก่อนหน้านี้หลายคดีขอรับ” ผู้คุมรับรายงาน “ได้เท้าเขายกบอกว่าก่อนที่คดีนี้จะกระจ่าง จะต้องจับตาดูเขาอย่างเข้มงวด”

ในฐานะคนของศาลตำหลี่ หัวหน้าผู้คุมย่อมรู้ว่าคดีใหญ่หลายคดีก่อนหน้านี้คือคดีใด เขามองอวินหานอย่างจับผิด “สะตืดสะตืดอย่างนี้ดูแล้วไม่ใช่ผู้ชายดีอันใด โรงหินทางโน้นยังขาดคนไม่ใช่หรือ พาเขาไปก็แล้วกัน

“จำไว้ว่าต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าที่เขาใส่ให้เป็นเสื้อผ้าเนื้อหยาบ” หัวหน้าผู้คุมมองหน้าอวินหาน “วันพรุ่งตอนที่พาเขาไปโรงหิน จำไว้ว่าจะให้เขามีโอกาสพูดคุยกับสตรีชนชั้นสูงไม่ได้ หากเขาแสร้งทำตัวน่าสงสารจนสตรีชนชั้นสูงคนใดเห็นใจร้องขอความเป็นธรรมให้เขา พวกเราจะพลอยวุ่นวายไปด้วย”

หัวหน้าผู้คุมทำงานมานาน ไม่ว่านักโทษประเภทใดก็เคยเจอมาแล้วทั้งสิ้น เพื่อให้ตนเองหลุดพ้นจากโทษทัณฑ์ พวกนักโทษล้วนใช้สารพัดวิธี

ทั้งแผนชายงาม แผนสาวงาม แผนอันใดก็งัดออกมาใช้ทั้งหมด
หากอย่างไรป้องกันเอาไว้ล่วงหน้าย่อมดีกว่าตามแก้ในภายหลัง

เที่ยงวันผ่านไป รัชทายาทนั่งหน้าโต๊ะหนังสือ ใช้ฟู่กันหอมเขียนเทียบเชิญ
หลายแผ่น แต่ไม่มีแผ่นใดที่พอใจ บางแผ่นใช้คำคลุมเครือเกินไป บางแผ่น
ใช้คำโจ่งแจ้งเกินไป มักรู้สึกวุ่นวายใจบางอย่าง

แม้แต่คำเรียกขานก็ยังเปลี่ยนไปมา

เรียกนางหนูสกุลสวา ดูคล้ายพี่ชายเรียกน้องสาว ถ้าเรียกองค์หญิง
ตรงๆ ก็เหมือนจะเป็นทางการเกินไป หากเรียกว่าหลิวหลี่เฉยๆ ก็ออกจะ
ถือวิสาสะเกินไป

“ช่างเถิด” รัชทายาทวางฟู่กันแล้วหมุนตัวเดินออกไปข้างนอก

“รัชทายาท จลองพระองค์พะยะค่ะ” เหล่าขันทีวิ่งไล่ตามออกมา

ออกจากวังแล้ว รัชทายาทตรงไปยังจวนสกุลสวาทันที รัชทายาท
นั่งอยู่บนหลังม้าจ้องสิงโตหินที่หมอบหน้าประตูเนิ่นนานถึงหนึ่งก้านธูป

ทหารยามที่เฝ้าหน้าจวนสกุลสวามาใหม่จึงไม่รู้จักรัชทายาท เห็นเขา
แต่งกายหรูหรา ยังมีผู้ติดตามแต่งกายคล้ายขันทีอยู่ข้างหลัง จึงรีบเข้ามา
ถามอย่างระมัดระวังว่า “ขอถามท่านผู้สูงศักดิ์ว่าต้องการพบผู้ใดหรือขอรับ”

“เราได้ยินว่าคุณชายสามสอบเสร็จแล้ว จึงมาเยี่ยม”

“ที่แท้ก็เป็นรัชทายาทนี่เอง” ทหารยามทยอยทำความเคารพ “เชิญ
เสด็จรัชทายาทด้านในพะยะค่ะ คุณชายสามอยู่ในจวน” ทหารยามไปรายงาน
สวามางคงพร้อมเชิญรัชทายาทเดินเข้าจวนด้วยความนอบน้อม

สวามางคงได้ยินว่ารัชทายาทตั้งใจมาหาทำให้ประหลาดใจ เขากับ
รัชทายาทมีมิตรภาพลึกซึ้งต่อกันเช่นนี้ตั้งแต่เมื่อไร เขาแค่เข้าร่วมการสอบ
เข้ารับราชการเท่านั้น รัชทายาทถึงกับต้องมาเยี่ยมเสียหรือ

วันนี้บิดามารดาออกไปข้างนอก สวามางคงจึงออกมาต้อนรับด้วย
ตนเอง ทั้งสองฝ่ายทักทายกันตามมารยาทครู่หนึ่ง สวามางคงเห็นรัชทายาท
มองไปด้านนอกเป็นระยะ จึงคิดว่าเขาโรบิตามารดาของตน รีบชี้แจงว่า
“สองชั่วยามก่อน ท่านพ่อได้ยินว่าราชครูตู้ป่วยหนักจึงชวนท่านแม่ไปเยี่ยม
ไม่ทราบว่รัชทายาทจะเสด็จ จึงมิได้อยู่รอรับเสด็จ ขอรัชทายาทโปรด

พระราชทานอภัยด้วยพะย่ะค่ะ”

“เรามาเยี่ยมกะทันหัน จางคงจะมีความผิดใดเล่า” รัชทายาทหมุนถ้วยชาในมือไปมา “องค์หญิงอยู่หรือไม่ เรามาครานี้หน้าของกินที่นางชอบติดมาด้วย”

“ขอรัชทายาทประทับรอสักครู่ กระหม่อมจะให้คนไปเรียกน้องสาวออกมาพะย่ะค่ะ”

“ไม่ต้องวุ่นวายขนาดนั้น หากการพบกันการพักผ่อนขององค์หญิงจะไม่ดี” รัชทายาทสร้างทำเป็นเกรงใจ

“รัชทายาทเสด็จมาด้วยพระองค์เอง น้องสาวของกระหม่อมก็สมควรจะออกมาต้อนรับเสด็จ” ฮวาจางคงสั่งให้เด็กรับใช้ไปเรียกฮวาลิ่วหลี่ “แม้รัชทายาทจะทรงสนิทสนมกับน้องสาวของกระหม่อม แต่จะตามใจนางเช่นนั้นไม่ได้พะย่ะค่ะ”

สะ...สนิทสนมรี

รัชทายาทร่อนตัวเล็กน้อย หรือฮวาจางคงมองจุดประสงค์ของเขาออก

“น้องสาวของกระหม่อมมีนิสัยเหมือนเด็ก ยิ่งตามใจยิ่งเอาใหญ่ แม้รัชทายาทจะเห็นนางเหมือนน้องสาว แต่สิ่งที่จะต้องทำตามกฎเกณฑ์ก็ยังคงทำ”

รัชทายาทลอบถอนหายใจ ถ้าไม่ใช่เพราะเหตุจำใจ ผู้ใดจะอยากเป็นพี่ชายของคนที่ดินถูกใจกันเล่า

ฮวาลิวหลี่ รีบออกมายังห้องโถงอย่างรวดเร็ว เพียงแค่ชั่วเวลา จิบชาครึ่งถ้วยก็มาถึงแล้ว นางสาวมเล็กกระโปรงชุดใหม่แปดส่วน แขนเสื้อ กว้างถูมดัดด้วยผ้าแพรให้ขึ้นมาถึงข้อศอก แต่เห็นก็รู้ว่านางทำงานที่กำลัง ทำอยู่แล้วตรงมาที่นี่

ฮวานางคงขบคิดว่าจะสร้างตำหนิฮวาลิวหลี่ต่อหน้ารัชทายาท ลักสองสามคำว่ามีมารยาท กลับคิดไม่ถึงว่าน้องสาวจะปากไวกว่า

“ขอรัชทายาทโปรดพระราชทานอภัยโทษด้วยเพคะ เมื่อครู่หม่อมฉัน กำลังทำแบ่งชาดทาแก้มกับหญิงรับใช้อยู่ พอรู้ว่าเสด็จมา เพราะความเร่งรีบ หม่อมฉันเลยมิได้เปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่” ฮวาลิวหลี่อธิบายไปพร้อมๆ กับ แกะผ้าที่มัดแขนเสื้อออก นางมองรัชทายาทยิ้มๆ “รัชทายาท วันนี้ทรง ตั้งพระทัยเสด็จมา ทรงมีธุระใดหรือเพคะ”

เมื่อเห็นฮวาลิวหลี่ยิ้ม รัชทายาทยิ้มตาม “ตอนที่กินมื้อเที่ยงเมื่อครู่ เราเพิ่งคิดได้ว่าเป็นงานเทศกาลบุปผาครั้งแรกในเมืองหลวงขององค์หญิง เจ้าคงไม่ค่อยคุ้นเคยกับประเพณีทางนี้นัก วันพรุ่งจึงอยากเชิญเจ้าไปเที่ยวเล่น กับเรา”

รัชทายาทตั้งใจมาที่นี่เพียงเพราะกลัวว่านางจะเที่ยวไปเล่นไม่สนุกหรือ ในโลกนี้เหตุใดจึงมีบุรุษนิสัยดี หน้าตาดี อ่อนโยน และช่าง เอาอกเอาใจเช่นนี้!

“หม่อมฉันนัดกับองค์หญิงเจียหมิ่นว่าจะออกไปเที่ยวด้วยกันแล้ว เพคะ แต่ยังไม่ว่างจะไปทีเดียว” ฮวาลิวหลิวรับถ้วยชาจากหญิงรับใช้ แล้วเปลี่ยนถ้วยชาใหม่ให้รัชทายาท “วันพรุ่งรัชทายาทจะเสด็จไปทรงฉลองเทศกาลกับชาวบ้านด้วยหรือเพคะ ไม่ทราบว่าจะเตรียมจะเสด็จประพาสที่ใด วันพรุ่งหม่อมฉันจะได้แวะไปเข้าเฝ้า”

ด้วยฐานะของรัชทายาท หากให้เขาออกมาเที่ยวเล่นกับนางตามลำพัง นางย่อมดีใจยิ่งยวด เพียงแต่เกรงว่าจะสร้างความลำบากให้เขาเท่านั้น

ได้ยินว่าฮวาลิวหลิวสนิทหมายกับเจียหมิ่นแล้ว รอยยิ้มของรัชทายาท ไม่เปลี่ยนแปลง ได้ยินว่าฮวาลิวหลิวจะแวะมาหาเขา รอยยิ้มของเขาก็เจิดจ้าขึ้นหลายส่วนจนมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า

“เทศกาลบุปผาหลายปีมานี้ ส่วนใหญ่แล้วคุณชายคุณหนูในเมืองหลวงจะนิยมไปภูเขาชิงซานที่ซานเมืองหลวง วันพรุ่งเรากับเหล่าองค์ชายจะไปที่ศาลาวังชิงบนเขา หากองค์หญิงรู้สึกเบื่อเมื่อไร ก็ไปหาเราได้”

“เพคะ” ฮวาลิวหลิวพยักหน้า “วันพรุ่งยามเที่ยง หม่อมฉันจะไปเข้าเฝ้าเพคะ”

สายตาของฮวาลิวคงกวาดมองรัชทายาทและน้องสาวไปมา ก่อนหน้านั้นตอนที่เขายกพาน้ำไปเทียวกับสหายบัณฑิตร่วมสอบคราวนี้ ไม่เห็นน้องสาวบอกว่าจะแวะไปหาเขาเลย

สมกับคำกล่าวที่ว่าของบ้านอื่นนั้นดีกว่า แม้แต่พี่ชายก็เช่นกัน

เมื่อได้รับคำสั่งจากฮวาลิวหลิว รัชทายาทก็อารมณ์ดีมาก สั่งให้ขันตีกของกำนัลที่เขาเตรียมให้นางเข้ามา

ไม่เพียงมีทั้งของกินและผ้าหลากหลายชนิด ยังมีรองเท้าปักหลากหลายแบบหลายสีอีกหลายคู่

“เมืองหลวงของเรามีประเพณีนิยมอย่างหนึ่งที่พอถึงเทศกาลบุปผา พี่ชายและผู้ใหญ่ในครอบครัวจะต้องเตรียมรองเท้าปักให้ลูกหลานผู้หญิงในงานเทศกาล สตรีเหล่านั้นจะสวมรองเท้าปักที่เต็มไปด้วยคำอวยพรของคนในครอบครัว และนางจะได้รับความเมตตาจากเทพบุปผามากเป็นพิเศษ จะร่มเย็นเป็นสุขไร้ทุกข์ไร้โรค มีแต่ความสุขสงบปลอดภัยตลอดทั้งปี” รัชทายาทเปิดกล่องไม้ใบหนึ่ง ภายในมีรองเท้าปักทั้งดงาม

วิจิตรคู่หนึ่ง “เราไม่รู้ขนาดเท้าขององค์หญิง ไม่รู้ว่าเจ้าจะสวมเสื้อผ้าสีอะไรวันพรุ่งนี้ ดังนั้นเราจึงให้ช่างหลวงทำรองเท้าหลายคู่ หวังว่าจะมีสักคู่ที่เจ้าถูกใจ”

ไม่ว่าชายหรือหญิง การมอบรองเท้าเป็นของกำนัลมักจะมีคามหมายในเชิงขูสาวแฝงอยู่ รัชทายาทไม่ต้องการให้คนสกุลสาวคิดว่าเขามีความคิดที่ไม่สำรวม จึงรีบชี้แจงเสริมอีกหลายประโยคว่า “สองเดือนก่อน ยามที่องค์หญิงพำนักในวังหลวง เราไม่แน่ใจว่าแม่ทัพทั้งสองจะกลับมาทันงานเทศกาลบุปผาหรือไม่ ดังนั้นจึงตัดสินใจสั่งให้ช่างหลวงตัดเย็บรองเท้าเหล่านี้ หวังว่าองค์หญิงและคุณชายสามจะไม่ตำหนิว่าเรามากเรื่อง”

เดิมฮวาฉางคงรู้สึกว่่าเรื่องนี้ไม่ปกติ แต่เมื่อใครครวญอีกที รัชทายาทมอบของพวกนี้ให้เป็นการส่วนตัว ทั้งๆ ที่ไม่รู้ขนาดเท้าของน้องสาว สองเดือนก่อนเขาไม่เข้าใจธรรมเนียมของคนเมืองหลวง น้องสาวเองก็มิสนิัยไม่สนใจเรื่องเล็กๆ น้อยๆ แต่นี่รัชทายาทยังคำนึงถึงเรื่องเล็กน้อยเหล่านี้ นับได้ว่่าเป็นผู้ที่ทำการไตร่รอบคอบและถี่ถ้วน

“ความตั้งใจดีของรัชทายาทจะกลายเป็นเรื่องมากได้อย่างไรพะยะค่ะ” ฮวาฉางคงลุกขึ้นคำนับรัชทายาท “กฎเกณฑ์ในเมืองหลวงนั้นมีมากมายนัก กระหม่อมและน้องสาวเองก็ไม่ค่อยเข้าใจ โชคดีที่รัชทายาทรับสั่งให้เตรียมไว้ให้น้องสาวล่วงหน้า”

สิ่งของที่เด็กสาวสกุลอื่นมี น้องสาวของตนย่อมขาดไม่ได้ มิเช่นนั้นจะน่าน้อยใจนัก

“เราเองก็ทำเกินขอบเขต ยามนี้แม่ทัพฮวาและแม่ทัพเว่ยกลับมาแล้ว น่าจะเตรียมของทุกอย่างไว้แล้ว” รอยยิ้มบนใบหน้าของรัชทายาทยังคงอบอุ่นละมุนตา “เดิมเราไม่คิดจะนำรองเท้าพวกนี้มาด้วย แต่ก็ไม่อยากให้เสียเปล่า คิดไปคิดมา สุดท้ายก็นำมาด้วยดีกว่า หากองค์หญิงไม่ชอบก็วางไว้ข้างๆ แล้วกัน”

“รองเท้าปักเหล่านี้งดงามยิ่งนัก หม่อมฉันชอบมากพะคะ” ฮวาลิวหลิฮยิบรองเท้าปักขึ้นมาข้างหนึ่งแล้วคลำพื้นรองเท้า อาจเป็นเพราะคิดเผื่อไว้ว่าต้องสวมออกไปเที่ยวเล่นข้างนอก พื้นรองเท้าจึงทำขึ้นเป็นพิเศษเพื่อป้องกันการลื่นล้ม

“องค์หญิงชอบก็ดีแล้ว” รัชทายาทวางกลองไม้ไว้ตรงหน้าสวาทลิวหลี่ “เรายังต้องกลับไปทำงานต่อ อยู่นานไม่ได้ หากองค์หญิงชอบรองเท้าพวกนี้ หวังว่า...วันพรุ่งเจ้าจะเลือกใส่สักคู่หนึ่ง”

“เพคะ” สวาทลิวหลี่พยักหน้า

รัชทายาทได้ยินแล้วหัวเราะ ลูกยืนพาลงมองสวาทลิวหลี่ “อย่างนั้น วันพรุ่งพบกัน”

“หม่อมฉันสงสัยดีใจเพคะ” เห็นรัชทายาทมาอย่างรีบร้อนไปอย่างรีบร้อน สวาทลิวหลี่จึงเชื่อว่ารัชทายาทมีงานยุ่งจริงๆ แต่ถึงจะยุ่งขนาดนี้ก็ยังไม่ลืมดูแลนาง ความตั้งใจดีเช่นนี้มีหรือที่ใครจะไม่ซาบซึ้ง

วันเทศกาลบุปผา เจียหมิ่นบันพืมพ้ออย่างรำคาญใจทั้ง ๆ ที่ยังสะลึมสะลือ “ยังเข้าถึงเพียงนี้ เหตุใดถึงปลุกข้า”

“องค์หญิง วันนี้เป็นวันเทศกาลบุปผา จะให้หญิงจวนอื่นมาชมความงามของท่านได้อย่างไรเจ้าคะ” หญิงรับใช้คนสนิทเห็นเจียหมิ่นไม่พอใจ จึงกระซิบหวานล่อมว่า “ไม่กล่าวถึงผู้อื่น แค่หลินห้วน บุตรีสกุลหลิน คนนั้นจะให้นางเกินหน้าเกินตาท่านไม่ได้เจ้าคะ”

“นางนะหรือ” เจียหมิ่นหัวเราะเยาะ “หน้าตาจืดชืดดูน่าเปล่า ปกติก้อ่อนแอเหยาเยอย่างนั้น น่าเสียดายที่ยามนี้มีสวาทลิวหลี่นำอยู่ข้างหน้า ต่อให้นางขึ้นมาไล่ตามก็ไล่ไม่ทัน เจ้าคอยดูเถิด ขอเพียงวันนี้มีสวาทลิวหลี่อยู่ในงาน หากยังมีผู้อื่นสังเกตเห็นนาง ถือว่าข้าแพ้ จะให้รางวัลเจ้าหนึ่งร้อยตำลึงเงิน”

“สายตาขององค์หญิงเฉียบแหลมเจ้าคะ บ่าวกลัวว่าจะไม่ได้เงินหนึ่งร้อยตำลึงของท่าน” หญิงรับใช้พูดเอาใจเจียหมิ่น “บ่าวรู้สีกว่าหลินห้วน คนนั้นสู้ท่านไม่ได้แม้แต่น้อย ถ้าไม่ใช่เพราะนางมีบิดาที่มีชื่อเสียงดังมาอยู่ข้างนอก ใครจะมองนางกัน ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงชายอิงอ่องในอนาคต”

ได้ยินคำว่า“ชายอิงอ่อง” ความง่วงงุนของเจียหมิ่นก็หายเป็นปลิดทิ้ง นางจ้องริมฝีปากแดงชุ่มชื้นที่สะท้อนในคันท้องของตนเอง แล้วกดเสียงต่ำ “ชายอิงอ่องมีอันใดดึกัน”

หญิงรับใช้มิกล้าต่อคำสนทนา จึงได้แต่ก้มหน้า แสร้งตั้งใจเลือก

ปิ่นปักผมให้เจี้ยหมิ่น

เจี้ยหมิ่นเพิ่งแต่งตัวเสร็จ ชุ่นอันก็ส่งคนมาเร่ง

“องค์หญิง องค์หญิงผู้สาวรอท่านอยู่ในห้องโถงครู่หนึ่งแล้วเจ้าคะ”

“เจ้าว่าใครนะ” เจี้ยหมิ่นสงสัยว่าตนเองหูผาด

“องค์หญิงผู้สาวเจ้าคะ” หญิงรับใช้เห็นเจี้ยหมิ่นหน้าเปลี่ยนสีก็งุน
“องค์หญิงผู้สาวบอกว่านัดท่านไว้นานแล้ว หรือ...ไม่ใช่”

“นางกล่าวไม่ผิด พวกเรานัดกันไว้แล้ว” เจี้ยหมิ่นผินยิ้มอย่างยาก
ลำบาก ตอนนั้นโฉนนางต้องไปหาเรื่องฮวาลิวหลี่ด้วย ยามนี้เป็นอย่างไรเล่า
แม้แต่วันเทศกาลบุปผาฮวาลิวหลี่ยังไม่ยอมปล่อยนางไป

แม้ไม่เต็มใจเพียงใด แต่มีกล้าชะงักผีเท้า ท่านแม่ของนางเป็นคน
พูดจาไม่ทันคิด นางกลัวว่าหากฮวาลิวหลี่รอนานแล้วหงุดหงิดจะชักกระบี่
แทงท่านแม่ของนางสองรู

เดินเร็วรีมาถึงด้านนอกของห้องโถงใหญ่ ได้ยินเสียงหัวเราะของ
มารดาและน้ำเสียงที่ได้สดว่าตั้งใจพูดเอาใจ

“วันนี้เจ้างามจริงๆ เทียบกับเจ้าแล้ว เจี้ยหมิ่นคล้ายทางสุนัข”

เหอะๆ

หนึ่งเดือนก่อนหน้านั้น ท่านแม่ยังบอกว่าลูกแม่เป็นสตรีที่สะคราญโฉม
ที่สุดในเมืองหลวง

เจี้ยหมิ่นเดินเข้าห้องโถงใหญ่พร้อมหน้ายิ้มแต่ปากตาไม่ยิ้ม ทันที
ที่เห็นฮวาลิวหลี่ ในสมองของนางเกิดความคิดอย่างหนึ่ง

นางปีศาจน้อยที่ไหนถึงได้ดูดีเพียงนี้!

“พี่เจี้ยหมิ่น” นางปีศาจน้อยยอব্যอภัยทักทายนางอย่างน่ารักน่าเอ็นดู

“ลูกคนนี้นี้อย่างไรกันนะ เหตุใดถึงไม่คำนับตอบ” ชุ่นอันถลึงตา
ใส่เจี้ยหมิ่นผาดหนึ่ง จากนั้นหัวเราะพูดกับฮวาลิวหลี่ “ข้าตามใจลูกคนนี้
จนเสียคน ไม่มีมารยาทเอาเสียเลย พวกเจ้าไปเที่ยวเล่นกลับมาแล้ว
ข้าจะอบรมนางให้ดีๆ”

“องค์หญิงกล่าวหนักไปแล้วเจ้าคะ ข้ากับพี่เจี้ยหมิ่นเป็นสหาย
ร่วมเป็นร่วมตาย ไม่จำเป็นต้องมากพิธี” ฮวาลิวหลี่คล้องแขนเจี้ยหมิ่น
“ขอองค์หญิงไม่ต้องเข้มงวดกับพี่เจี้ยหมิ่นเกินไปนัก”

“ดูทูลิวหลี่ว่าดีเพียงใด” ชุ่นอันเอ่ยกับเจียหมิ่นด้วยน้ำเสียงมีเลศนัย “มารอเจ้าแต่เช้า แต่เจ้ากลับนอนเกียจคร้านอยู่ในห้อง เป็นคนต้องรักษาคำสัญญา ในเมื่อพวกเจ้านัดกันไว้แล้ว ยังจะให้คนเขามารอได้อย่างไร”

พอเห็นฮวาทูลิวหลี่ ชุ่นอันก็นึกถึงเว่ยหมิงเยร์ ยามเยาว์วัยนางยังไม่เข้าใจโลก คิดว่าตนเองเป็นองค์หญิง เหล่าสตรีชนชั้นสูงจะต้องยอมลงให้นาง ดังนั้นไม่ว่าการพูดจาหรือการวางตัว นางไม่เคยสนใจใคร

ความจริงก็เป็นเช่นนั้น นางใช้ชีวิตอย่างราบรื่นมาโดยตลอด จนกระทั่งวันหนึ่งนางหาเรื่องเว่ยหมิงเยร์โดยไม่ตั้งใจ...

นับแต่นั้นมาก็เป็นวันเวลาที่คล้ายกับฝันร้าย

ต่อมาเว่ยหมิงเยร์ต้องการเข้ากองทัพบ่มีคนจำนวนมากในราชสำนักไม่เห็นด้วย แต่นางกลับสนับสนุนเว่ยหมิงเยร์เต็มกำลัง เพื่อให้เว่ยหมิงเยร์ขึ้นเป็นผู้นำทัพ นางถึงกับลากสหายสนิทมามาชี้แจงข้อดีของการที่สตรีเป็นแม่ทัพนายกอง ยิ่งกล่าวหาว่า “ใครบอกว่าสตรีสู้รบไม่ได้” เพื่อให้สหายสนิของนางร่วมด้วยช่วยกันผลักดันเรื่องนี้

หลังจากเว่ยหมิงเยร์เป็นแม่ทัพแล้ว นางลึกลับจนนอนไม่หลับสามวัน ในที่สุด สตรีที่เป็นประหนึ่งฝันร้ายของนางก็เข้าไปอยู่ในค่ายทหาร มีอาชวาทร้ายทำร้ายนางได้อีกแล้ว

นับจากนั้นเป็นต้นมา ชาวเมืองหลวงต่างคิดว่านางสนับสนุนเว่ยหมิงเยร์ แม้แต่ริดาของนางก็เชื่อข่าวลือข้างนอก ยกย่องเทิดทูนเว่ยหมิงเยร์ตั้งแต่เล็ก

มีแต่นางคนเดียวที่รู้แกล้งใจว่าการยกย่องหรือส่งเสริมนั้นล้วนเป็นความเท็จ นางแค่อยากให้เว่ยหมิงเยร์อยู่ห่างๆ นางเท่านั้น

ยามนี้เว่ยหมิงเยร์ปลดประจำการแล้วกลับมาพำนักที่เมืองหลวง นางจึงออกจากตำแหน่งน้อยลงกว่าเดิม และมิกำลังปล่อยให้เจียหมิ่นทำให้ฮวาทูลิวหลี่ไม่พอใจ ด้วยเกรงว่าไม่เพียงเว่ยหมิงเยร์กลายเป็นฝันร้ายของนาง แต่จะกลายเป็นฝันร้ายของบุตรีด้วย

นางเสียใจ นางเสียใจอย่างยิ่ง

หากย้อนเวลากลับไปได้ นางยอมกระโดดทะเลสาบให้ตนเองมีสติแจ่มใส ไม่ไปหาเรื่องเว่ยหมิงเยร์เป็นอันขาด

มองส่งฮวาลิวหลีและเจียหมิ่นจากไปแล้ว ชุ่นอันค่อยถอนหายใจ
โล่งอกเบาๆ ยังดีที่บุตรโอรสดีกว่านาง อย่างน้อยฮวาลิวหลีก็เป็นเด็กสาว
อ่อนแอว่าง่าย ไม่น่ากลัวเหมือนมารดาของนาง

เจียหมิ่นพุบั่นในรถม้าอย่างไรชีวิตชีวา ยามนี้ในหัวของนางไม่มีสิ่งอ้อง
ไม่มีหิลินหวน มีแต่ฮวาลิวหลีที่นั่งฮัมเพลงเบาๆ อยู่ข้างกาย

“ยังไม่ได้กินมื้อเช้าสินะ” ฮวาลิวหลีจ่อขนมที่มีขนาดเท่าหัวแม่มือ
ชิตริมฝีปากเจียหมิ่น “กินนี่สิ ไม่ทำให้ขาดทาปากเปื้อน”

เจียหมิ่นหรือจะกล้ำปฏิสธ

ไม่ นางมิกล้า ดังนั้นจึงจำต้องกล้ำกลืนฝืนกิน

รสชาติไม่เลว นางตัดสินใจว่าจะกล้ำกลืนฝืนกินอีกสักหลายชิ้น

หนึ่งก้านรูปต่อมา ฮวาลิวหลีและเจียหมิ่นนั่งขัดสมาธิทอดจามขนม
และนั่งกินอย่างเอร็ดอร่อยในรถม้า

“ว่ามาว่าเจ้าคิดจะทำอันใดกันแน่” หลังกินขนมหมดแล้ว เจียหมิ่น
วางจานเปล่าไว้ข้างกาย ทำราวกับว่าไม่เคยมีอันใดเกิดขึ้น “ข้ายอมรับว่า
ตอนแรกที่หาเรื่องพูดจาไม่ดีกับเจ้านั้นเป็นความผิดของข้าเอง จะให้ทำ
อย่างไรเจ้าจึงจะยอมปล่อยข้าไป”

“ข้าเคยตีเจ้าหรือ”

เจียหมิ่นส่ายหน้า

“ข้าเคยด่าเจ้าหรือไม่”

เจียหมิ่นยังคงส่ายหน้า

ฮวาลิวหลีดิงปอยผมข้างแก้ม ยิ้มบริสุทธ์ไร้พิษสง “เจ้าคิดมาก
เกินไปแล้ว ข้าเพียงเห็นเจ้าเป็นสหายเท่านั้น”

เจียหมิ่นเห็นรอยยิ้มไร้เดียงสาอันเป็นเอกลักษณ์ประจำตัวของนาง
แล้วขลุ่ย ความกล้าหาญที่กว่าจะรวบรวมได้นั้นมลายี่ล้นคล้ายกับขนม
เต็มจานเมื่อครู่

มีเสียงส่ำดังขึ้นนอกรถม้า ทั้งยังมีเสียงครางด้วยความเจ็บปวด
ของผู้คน ฮวาลิวหลีปิดผ้าม่านขึ้นมองด้านนอก เห็นผู้คุมคนหนึ่งที่สวม
ชุดนักโทษเดินออกนอกเมืองเป็นแถวยาว

นักโทษเหล่านี้สวมตรวนที่ข้อเท้า น่าจะเป็นนักโทษคดีอุกฉกรรจ์ ดูแล้วสงบเสถียรเยือกเย็นตนมาก มีคนหลังสุดที่เดินโซซัดโซเซ ผู้คุมที่เดินตามด้านหลังดูคล้ายไม่พอใจที่เขาเดินช้าเกินไปจนส่งผลต่อความเร็วของขบวนทั้งหมด จึงใช้แส้ฟาดเขาสองที

“พวกนั้นเป็นนักโทษที่ถูกส่งไปทำงานที่โรงหิน” เจียหมื่นมองอย่างไม่ใส่ใจนัก “ไม่ต้องสนใจ คนพวกนี้ล้วนกระทำความผิดฐานหลอกหญิงสาวและเด็กมาขายตัว ชิงทรัพย์ ทำร้ายคน ล้วนเป็นคดีใหญ่ เมื่อตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ก็นับว่าสมควร”

ฮวาลิวหลี่ปล่อยผ้ามาลง ก่อนหันมองเจียหมื่น “โยถึงรู้เล่า”

“ข้าย่อมต้องรู้” เจียหมื่นแค้นเสียงขึ้นจุมูกราหนึ่ง “หนึ่งปีก่อนในตำหนักองค์หญิงมีพ่อบ้านคนหนึ่งคิดจะทำมิดีมีร้ายหญิงรับใช้ ข้ารู้เข้าจึงโยยเขายกหนึ่งก่อนส่งไปที่นั่น”

ฮวาลิวหลี่เลิกคิ้ว “คิดไม่ถึงว่าเจ้าก็มีคุณธรรม”

“อันใดที่เรียกว่าคิดไม่ถึง” เจียหมื่นส่งเสียงขี้อย่างไม่พอใจ “ถ้าไม่รู้จักพูดก็พูดให้น้อยลงสักคำสองคำก็ได้”

ณ เชิงเขาชิงชาน คุณหนูเถียนชะเง้อมองเป็นระยะ พวกนางนัดเจียหมื่นที่เชิงเขา เหตุใดเจียหมื่นถึงยังไม่มา

สีหน้าคุณหนูเหยาที่อยู่กับคุณหนูเถียนไม่ค่อยดีนัก นางยังไม่หายโมโหดี

“โธพี่เหยา พี่ยังอารมณ์เสียอยู่อีกหรือ” คุณหนูเถียนจับมือคุณหนูเหยาแกว่งไปมา “นอกจากพี่กับเจียหมื่นเป็นญาติกันแล้ว ยังเป็นสหายที่ดีด้วย ยามอยู่ต่อหน้าคนนอก นางทำตัวตามสบายกับพี่ ใครเป็นคนนอก ใครเป็นคนกันเอง พี่ยังไม่รู้อีกหรือ แล้วโยจะต้องโมโหเจียหมื่นด้วยเรื่องเล็กน้อยเท่านั้นเล่า”

“วันรุ่งขึ้นพวกนางก็นัดกันไปที่โรงมหรสพนั้นอีก จะมีคนนอกที่ใกล้ชิดกันถึงเพียงนี้หรือ” คุณหนูเหยาไม่พอใจ “ไม่ใช่ว่าเข้าใจแคบ แต่นางนั้นแหละที่น่าโมโห”

ทั้งสองเพ่งคูกันจบ พลันเห็นรถม้าที่มีสัญลักษณ์สกุลฮวาแล่น

ตรงมาข้างหน้า คุณหนูเหยาเบือนหน้าไปอีกทางอย่างไม่ดี

แต่พอนางเห็นเจียหมิ่นลงจากรถม้าคันนั้นก็หัวเราะเยาะ พุดกับคุณหนูเถียน “เห็นหรือยังว่าคนเขานั่งรถม้าของฮวาลิวหลีมาด้วยกัน”

“ช่างเถิดๆ เป็นสหายกันทั้งนั้น” คุณหนูเถียนกลัวคุณหนูเหยาจะหาเรื่องยุ่งยากให้ฮวาลิวหลี จึงรีบดึงมือนางเอาไว้ “มีคนเพิ่มอีกหนึ่งคนก็สนุกดีออก แบบนี้ไม่ดีหรือ

“พี่เหยา ฟังข้าพุดสักหน่อยเถิด” คุณหนูเถียนเอ่ยอย่างตั้งใจ “ว่ากันตามเนื้อหาในนิยายแล้ว การกระทำของพี่ที่หาเรื่องผู้อื่นนั้นจะทำให้พี่ต้องโชคร้าย”

“เถียนซานซาน ข้าบอกเจ้าหลายครั้งแล้วให้อ่านนิยายพวกนี้ให้น้อยๆ เรียนหนังสือให้มากๆ จะส่งผลดีต่อสมองของเจ้า” คุณหนูเหยากัดฟันพุด “หากยังกล่าวถึงนิยายอีก ข้าจะให้เจ้ากินนิยายเข้าไป”

คุณหนูเถียนพุดเสียงอ่อย “พี่เหยา ข้าชื่อเถียนซาน ไม่ใช่เถียนซานซาน”

“หุบปาก” ในฐานะที่เป็นคนฉลาดที่สุดในกลุ่มเด็กสาว คุณหนูเหยารู้สึกเหนื่อยใจอย่างบอกไม่ถูก

เจียหมิ่นเห็นสหายยืนรอกก็กลัวว่าพวกนางจะเอ่ยปากหาเรื่องฮวาลิวหลี รีบก้าวเร็วๆ มาอยู่ข้างกายพวกนางแล้วกระซิบว่า “องค์หญิงผู้โชวอยู่เมืองหลวงไม่มีมิตรสหายที่ใด พวกเราเห็นแก่แม่ทัพเว่ยกับแม่ทัพฮวาดูแลนางให้มากๆ หน่อย”

ได้ยินเจียหมิ่นเอ่ยถึงแม่ทัพทั้งสอง คนอื่นๆ หน้าเปลี่ยนสีเล็กน้อย เพราะคนหนุ่มสาวในเมืองหลวงจะมีสักกี่คนที่ไม่เลื่อมใสแม่ทัพทั้งสอง

ถึงพวกนางไม่ชอบฮวาลิวหลี แต่ก็เห็นแก่หน้าของแม่ทัพทั้งสองไม่หาเรื่องจนเกินเลย

“ความจริงถ้าตรองให้ถี่ถ้วน พวกเรากับฮวาลิวหลีไม่มีความแค้นลึกล้ำต่อกัน” เถียนซานลอบมองฮวาลิวหลีที่ยืนอยู่ข้างรถม้า ไม่ได้เดินเข้ามา “คนที่อิงอ่องจะแต่งด้วยไม่ใช่นาง พวกเราไม่จำเป็นต้องหาเรื่องนาง

“พี่ข้าควมมาเร็วกลางมือ ทำนางตกใจจนป่วยหนัก ต่อมาเจียหมิ่น

กับนางไปไว้อาลัยที่จวนซ้ำ แล้วทั้งคู่ก็ถูกคนร้ายจับตัวไป ช่องเต๋เกือบมีรับสั่งให้ลงทัณฑ์ท่านพ่อ แต่สกุลฮวากวายฎีกาทูลขอร้องฮ่องเต้เอาไว้ แม้ผ่านวันไว้ทุกข์ยี่สิบเจ็ดวันแล้ว แต่ในฐานะหลานสายตรง เกียนซานยังคงสวมเสื้อผ้าสีขาว สิ่งที่มีสีสันอย่างเดียวนบนตัวนางก็คือถุงหอมที่ปักลวดลายงดงามที่ห้อยเอว

“มิน่าช่วงนี้พ่อพวกเรานินทาฮวาลิวหลี่ เจ้ามักจะแก้งโง่พุดขัดอยู่ตลอด...” คุณหนูเหยาอยากตราหน้าว่าเกียนซานเป็นคนทรยศ แต่หากเรื่องนี้เกิดขึ้นกับนาง นางก็คงทำไม่รู้ไม่ชี้ ปล่อยให้มิตรสหายพุดจาวาร้ายฮวาลิวหลี่

สีหน้าของเจียหมิ่นนั้นประหลาดนัก ข้อแรก เพราะตอนนั้นอิงอ่องช่วยขอรับรองแทนสกุลเกียน แต่ท่านแม่ของนางด่ากลับ ทำให้นางรู้สึกกระอักกระอ่วนยามเจอหน้าเกียนซาน ข้อสอง เพราะได้ยินคำว่า “ตกใจจนป่วยหนัก” ก็ให้รู้สึกร้อนๆ หนาวๆ

สตรีที่กล้าสังหารคนร้ายจะตกใจเพราะผู้อื่นควมมากกลางเมืองจนล้มป่วยได้อย่างไร เห็นชัดว่าเป็นการขุดหลุมล่อคนโง่อย่างเกียนรู่ยตั้งคิดไม่ถึงว่าอิงอ่องจะโง่มียิ่งกว่า กระโดดลงหลุมนี้ด้วย

เช่นนี้แล้วนางยังจะชอบอิงอ่องที่มีคู่หมั้นแล้ว ซ้ำสมองไม่ค่อยดีต่อไปทำไม

หลังจากค่อยๆ ปล่อยางความรู้สึกที่นางมีต่ออิงอ่อง เจียหมิ่นพบว่าความเปิดเผยตรงไปตรงมาของอิงอ่องในสายตาของนางยามนี้กลายเป็นความโง่เงาแว่ววม ความเก่งกาจอาจหาญกลายเป็นแค่ร่างกายพัฒนาเต็มที่แต่สมองกลับสามัญ

อาจเป็นเพราะบุรุษที่ไม่มีความคิดเป็นของตนเองมีแรงดึงดูดค่อนข้างมาก แต่พอแรงดึงดูดนี้สลายไป เขาก็ไม่มีข้อดีอันใดสักอย่าง

...

ฮวาลิวหลี่เห็นพวกนางคุยกันได้พอประมาณ จึงเดินตรงมาหาอย่างเชื่องช้า “ภูเขาลูกนี้เป็นยาหรือไม่วะ”

“รูปร่างที่เหมือนลมจะหอบไปได้อย่างเจ้า เรียกหญิงรับใช้มาประคองดีกว่า จะได้ไม่ทำให้พวกเราต้องพลอยลำบากไปด้วย” คุณหนูเหยา

สะบัดเสียง “พวกเราไม่ยากถูตรหน้าว่ารังแกเจ้า”

“คุณหนูเหยาปากแข็งใจอ่อน ข้าจดจำความหวังดีของเจ้าไว้แล้ว”
 ฮวาลิวหลี่พูดยิ้มๆ “เช่นนั้นพวกเราเดินไปยามนี้เลยดีหรือไม่”

ตอนที่เดินขึ้นเขา ทุกคนค่อยสังเกตเห็นว่ารองเท้าของฮวาลิวหลี่
 งามนัก แม้แต่คุณหนูเหยาก็ยังอดมองหลายหนไม่ได้

“องค์หญิง รองเท้าคู่นี้ของท่านงามจริงๆ ผู้ใหญ่ในครอบครัวตั้งใจ
 เตรียมให้ท่านหรือ” เดิมทีคนในครอบครัวของเถียนซานก็ตั้งใจเตรียม
 รองเท้าปักหลายคู่ให้นาง แต่พอท่านปู่ถึงแก่กรรม นางต้องเก็บรองเท้าปักไว้
 วันนี้ได้แต่สวมรองเท้าสีขาวเรียบๆ

“อืม...” ฮวาลิวหลี่ยื่นเท้าออกมานอกชายกระบี่โปรยให้นางดู “งาม
 หรือไม่”

“งาม” เถียนซานพยักหน้า “เข้ากับชุดของท่านวันนี้นัก หน้ารองเท้า
 มีแสงระยิบระยับ เวลาเดินประหนึ่งเหยียบบนแสง ไม่เพียงงดงาม ยัง
 แพร่พร่าชวนพิศวงด้วย”

“แม่ทัพทั้งสองให้ความสำคัญกับเจ้ามาก” เจียหมิ่นก้มลงมอง
 รองเท้าของฮวาลิวหลี่ด้วยความอิจฉาลึกๆ รองเท้าของฮวาลิวหลี่
 ดูดีกว่าของนาง

ฮวาลิวหลี่ฟังแล้วก็ได้แต่ยิ้ม นางคงบอกเจียหมิ่นไม่ได้ว่ารัชทายาท
 ที่เป็นญาติผู้พี่ของเจียหมิ่นมอบให้ ด้วยไม่รู้ว่าเจียหมิ่นที่เป็นญาติผู้น้อง
 จะคิดอย่างไร

เห็นฮวาลิวหลี่ยิ้มไม่ตอบ ทุกคนต่างก็คิดว่านางยอมรับ คุณหนู
 เหยาที่เคยกล่าวว่าจะทำให้ฮวาลิวหลี่ขายหน้าในวันงานเทศกาลนุบผา
 เห็นฮวาลิวหลี่เดินไม่นานก็น้ำซัด จึงผ่อนฝีเท้าช้าลงโดยไม่รู้ตัว นาง
 หยิบลูกกวาดรสสะระแห่นส่งให้ฮวาลิวหลี่สองเม็ด “เอาไปกิน หากเจ้า
 เป็นลม พวกเราอุ้มเจ้าไม่ไหวแน่”

“ขอบคุณคุณหนูเหยา” ยวนเหว่ยรับมาดูแวบหนึ่ง แล้วค่อยส่ง
 ลูกกวาดให้ฮวาลิวหลี่

ฮวาลิวหลี่รับลูกกวาดมากิน จากนั้นยิ้มให้คุณหนูเหยา “ขอบคุณนะ
 ลูกกวาดหวานมาก”

“อืม เจ้าไม่กลัวว่าข้าจะใส่ยาพิษในนั้นหรือ” คุณหนูเหยาเบือนหน้า
ไม่มองฮวาลิหฺลี

“คุณหนูเหยาจิตใจดี จะทำเรื่องประเภทรักนั้นได้อย่างไร” ฮวาลิหฺลี
มองคุณหนูเหยา นัยน์ตาสดใสของนางเจือย്മ่อโนยน์เต็มเปี่ยม

คุณหนูเหยาแค้นเสียงอย่างชัดใจ หากใบหน้ากลับมีเลือดฝาด
กว่าปกติ

เจียหมิ่นมองภาพตรงหน้าด้วยความลึนหวัง เสร็จกัน สหายสนิท
ของนางถูกรูปลักขณยานอกที่ดูไร้พิษภัยของฮวาลิหฺลีหลอกอีกคนแล้ว

เหยาเหวินอิน เจ้าจะหน้าแดงไปโย เจ้าเห็นนางแล้วรู้สึกขัดหูขัดตา
ไม่ใช่หรือ บอกว่าวันนี้จะจัดการนางไม่ใช่หรือ!

เสียดายที่คุณหนูเหยาไม่ได้ยินเสียงร้องตะโกนในใจของเจียหมิ่น
ไม่เพียงหน้าแดง แต่นางยังแกะถุงผ้าที่ใส่ลูกกวาดออกมาอย่างชัดเจนก่อน
โยนให้ฮวาลิหฺลี “เอาไปกิน ข้าไม่ค่อยชอบกินของหวานๆ เลียนๆ แบบนี้”

“ขอบคุณพี่เหยา” ฮวาลิหฺลียิ้มตาหิ่ สุดท้ายทำไปทำมาอย่างไร
ก็ไม่รู้ ฮวาลิหฺลีพูดไปพูดมากลายเป็นว่าพวกนางสี่คนเดินขึ้นเขา
ไปพลางกินลูกกวาดไปพลาง

เด็กสาวอย่างฮวาลิหฺลีคนนี้น่ากลัวจริงๆ

...

“คุณหนู ข้างหลังคล้ายเป็นคุณหนูเหยาและสหายของนางเจ้าค่ะ”
หญิงรับใช้ของหลินหฺวันได้ยินเสียงพูดคุยเสียงหัวเราะดังแว่วมาจากทาง
ด้านหลังจึงหันกลับไปมอง เห็นคุณหนูเหยาและเด็กสาวในเครื่องแต่งกาย
หรูหราราคาแพงอีกสามคนเดินตามกันมา หญิงรับใช้ไม่รู้จำเด็กสาวทั้งสาม
แต่จากการแต่งกายของพวกนาง บ่งบอกว่าพวกนางต้องมีฐานะไม่ธรรมดา

หลินหฺวันไม่เหมือนกับหญิงรับใช้ที่ไม่ค่อยได้เห็นโลกกว้าง แค่มอง
แวบเดียวนางก็จำได้ว่าหญิงทั้งสามเป็นใคร พวกนางมีหญิงรับใช้ติดตาม
ด้านหลังจำนวนมาก ส่วนนางมีหญิงรับใช้ติดตามมาเพียงคนเดียว สีหน้า
ของหลินหฺวันไม่ค่อยสู้ดีนัก อยากหมั่นตัวกลับทำเป็นมองไม่เห็นพวกนาง

“คุณหนูหลิน” พอเหยาเหวินอินเห็นหลินหฺวันก็กล่าวทักทาย “ไปถึง
ออกมาเที่ยวตามลำพังเช่นนี้เล่า”

นางกับเจียหมิ่นเป็นสหายสนิทกัน ก่อนหน้านั้นนางตั้งใจเข้าหาหลินห้วน เพราะอยากรู้ว่าหลินห้วนเป็นคนอย่างไร แต่พอยามนี้เห็นว่าเจียหมิ่นคล้าย ไม่ค่อยคิดถึงเรื่องของอิงอ่องแล้ว นางจึงไม่ได้ไปมาหาสู่กับหลินห้วนอีก

ครอบครัวของนางเป็นชนชั้นสูงที่ให้ความสำคัญกับการใช้ชีวิตอย่าง เกษมสำราญ ไม่ได้ทำงานเป็นชั้นเป็นอัน ส่วนบิดาของหลินห้วนได้ชื่อว่า เป็นขุนนางตงจิน เวลานางอยู่กับหลินห้วนมักรู้สึกอึดอัด

หลินห้วนหยุดเดิน อมยิ้มมองคนทั้งสี่ ก่อนคำนับตามมารยาท “การระงับคหฺกัณฺฑทั้งสอง คุณหนูเหยา คุณหนูเถียน”

“วันนี้เป็นวันงานเทศกาลบุปผา เหตุใดคุณหนูหลินถึงแต่งกาย เรียบง่ายเช่นนี้” คุณหนูเหยาเห็นหลินห้วนมีเพียงปิ่นเงินสองอันประดับ ศีรษะ อันหนึ่งเป็นปิ่นฝังพลอยสีชুবทอง พลอยสีนั้นดูแล้วก็ไม่ใช่พลอย ชั้นดีนัก จึงถามโดยไม่คิด “ดูแล้วจัดชุดไปสักหน่อย”

มิน่าเหยาเหวินอินจึงสนิทสนมกับเหยาเจียหมิ่นถึงเพียงนี้ ที่แท้ ทั้งสองคนเป็นพวกที่พูดไม่คิดด้วยกันทั้งคู่

การออกปากวิจารณ์การแต่งกายของผู้อื่นเช่นนี้ อาจถูกผู้อื่นทำร้าย เอาได้ง่ายๆ

ฮวาลิวหลีกกำลังจะเอ่ยเพื่อผ่อนคลายบรรยากาศ หากหลินห้วน กลับตอบยิ้มๆ ว่า “ตั้งแต่เล็กจนโตท่านพ่อสอนข้าว่าคนเราต้องประหยัด ทรัพย์สัถ์ จะทำตัวฟุ้งเฟ้อไม่ได้ หลายปีมานี้จึงเคยชินเสียแล้ว”

ครอบครัวแม่ทัพใหญ่อันใดก็ดีไปหมด
ทว่ากลับเลี้ยงดูบุตรคนเดียวในครอบครัวอย่างตามใจจนเสียคน
เดินสองก้าวก็กลัวเหนื่อย ทุกลมพัดเข้าห็น้อยก็กลัวหนาว
คิดจะกล่าวอันใดหนัก ๆ สักประโยคก็ยังมีกลัว ด้วยกลัวบุตรจะตกใจ
คุณหนูตระกูลนี้กรบที่สืบทอดกันมาหลายชั่วอายุคน
กลับถูกเลี้ยงดูจนกลายเป็นคนที่ทั้งประมาททั้งเรื่องมาก

ฮวาลิวหี บุตรสาวตระกูลฮวาที่แม่มีบิดามารดาเป็นถึงขุนพล
ทว่านางกลับเป็นสตรีอ่อนแอและต้องดื่มโอสุกทุกวัน
การกระทำของนางล้วนคาดเดาไม่ได้ ความคิดอ่านพิศแปลกจากสตรีทั่วไป
ที่สำคัญนางโชคดียิ่ง มักรอดพ้นจากภัยอันตรายโดยบังเอิญเสมอ!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-4788-3

9 786161 847883

ทดลองอ่าน

Cover Design: Kamonnath.P

345 บาท

Yin

